

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

34. ČÍSLO / XIII. ROČNÍK

8 Kč (11 Sk)

21. SRPNA 2005

Z obsahu:

Bůh chrání svůj lid

Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
3. srpna 2005
- strana 2 -

Antonietta Meo (1930-1937)

Dítě, které zemřelo ve
věku sedmi let
- strana 4 -

Okouzlení Kristem

Luigi Navone OCarm.
- strana 6 -

Včasný „výstražný systém“ nejen pro tento život

Edmund Dillinger
- strana 7 -

S Boží pomocí na misie do And

Günter Brand
- strana 8 -

Evangelizace s marián- ským předznamenáním (2)

Leo kardinál Scheffczyk
- strana 10 -

Světový den mládeže v Kolíně nad Rýnem

- strana 11 -

Počátky Církve (19)

Mario Galizzi
- strana 12 -

Výzvy fatimského poselství (23)

Četba na pokračování
- strana 14 -

Přišli jsme se mu poklonit...

Bůh chrání svůj lid

V tomto našem setkání pokračujeme v putování, při kterém procházíme celou *Liturgií nešpor*. Nyní je na řadě žalm 124, který je součástí oné pozoruhodné a sugestivní kolekce nazvané „Žalmy výstupů“, duchovní svazek modliteb pro putování na Sión v očekávání setkání s Hospodinem v chrámě (srov. Ž 119-133).

U Hospodina je bezpečí

Ten, o kterém nyní budeme krátce rozjímat, je mudroslovný text, který probouzí důvěru k Pánu a obsahuje krátkou modlitbu (srov. Ž 124,4). První fráze vyhláší stabilitu těch, *kdo doufají v Hospodina*, a přirovnává ji k stabilitě „skalnaté“ a bezpečné *hory Sión*, za kterou vděčí evidentně přítomnosti Boha, který je *skála, pevnost, skalisko, odpočinek, štít, bašta, mocná ochrana*, jak říká jiný žalm (srov. Ž 17,3). I když se věřící cítí izolován a obklopen nástrahami a nepřátelstvím, jeho víra musí zůstat klidná.

Také prorok Izaiáš dosvědčuje, že slyšel z Hospodinových úst tato slova určená věřícím: *Hle, já jsem položil za základ na Siónu kámen, kámen osvědčený, úhelný, vzácný, pevně založený: kdo věří, nezakolísá* (28,16).

Ale, jak pokračuje Žalmista, důvěra věřícího má ještě další oporu: Hospodin se takřka utábořil v obraně svého lidu, právě tak jako hory obklopující Jeruzalém a činí z něho město opevněné přirozenými hradbami (srov. Ž 124,2). V jednom Zachariášově proroctví Bůh říká o Jeruzalému: *Já sám mu vytvořím kol dokola ohnivou hradbu a budu slávou uprostřed něho* (2,9).

Proti vnějšímu a vnitřnímu ohrožení

V této atmosféře radikální důvěry ubezpečuje Žalmista spravedlivé (Ž 124,3). Jejich situace může být sama o sobě povážlivá z důvodu velké moci bezbož-

ných, kteří by chtěli nastolit svou nadvládu. Mohlo by zde být také pokušení pro spravedlivé udělat si ze zla komplice, aby se vyhnuli těžším nepříjemnostem, ale Hospodin je chrání před útlakem: *Nezůstane žezlo bezbožníků nad údělem spravedlivých* (Ž 124,3); současně je chrání před pokušením *vztáhnout své ruce po nepravosti* (tamt.).

Žalm tedy vlévá do duše hlubokou důvěru. Mocně pomáhá překonat obtížné situace, když se k vnější krizi izolace, ironie a pohrdání věřícími připojí vnitřní krize malomyslnosti, prostřednosti a únavy.

Naděje spravedlivých

Závěr žalmu obsahuje Hospodinu adresovanou invokaci za *dobré a upřímného srdce* (srov. v. 4) a ohlášení pohromy pro ty, *kteří uhýbají na své křivé cesty* (v. 5). Na jedné straně

Papež Benedikt XVI. na dovolené

Žalmista žádá Hospodina, aby se projevil jako laskavý otec vůči spravedlivým a věrným, kteří drží vysoko pochodeň správného života a dobrého svědomí. Na druhé straně je tu očekávání, že se projeví jako spravedlivý soudce vůči těm, kteří kráčeli po křivé cestě zla, jejímž konečným vyústěním je smrt. Žalm je zpečetěn tradičním pozdravem *šalom* – „*Pokoj buď s Izraelem*“, což je pozdrav, který se rýmuje s *Jerušalajim* – s Jeruzalémem (srov.

v. 2), městem a symbolem pokoje a svatosti. Je to pozdrav, který se stává přáním naděje. Můžeme si ho vyjádřit slovy svatého Pavla: *Na všechny, kdo se v jednání budou řídit touto zásadou, ať přijde pokoj a milosrdenství, totiž na pravé Boží Izraelity* (Gal 6,16).

Dědictví pokoje

Ve svém komentáři k tomuto žalmu stává sv. Augustin proti sobě ty, *kteří uhýbají na své křivé cesty*, a ty, *kteří jsou upřímní v srdci a nevzdalují se od Boha*. Jestliže ti první se ocitnou připočtení k *údělu zlých*, jaký bude osud *upřímných v srdci*? V naději, že i on sám spolu se svými posluchači bude účastníkem šťastného osudu těch posledních, klade biskup z Hypo otázku: „Co budeme mít? Jaké bude naše dědictví? Jaké jméno ponese?“ On sám odpovídá a označuje to jménem: „*Pokoj*. S přáním pokoje vás zdravíme; pokoj vám hlásáme; pokoj přijímají hory, zatímco na pahorcích září spravedlnost (srov. Ž 71,3). Nyní je náš pokoj v Kristu: *Neboť on je náš pokoj* (Ef 2,14)“ (Esposizione sui Salmi, IV, Nuova Biblioteca Agostiana, XXVIII, Řím 1977. S. 105).

Svatý Augustin končí povzbuzením, které je současně přáním: „*Jsmo Boží Izrael a držíme se pevně pokoje*, protože Jeruzalém znamená vidění pokoje a my jsme Izrael: onen Izrael, nad kterým je pokoj“ (tamt. s. 107).

Bollettino Vaticano 3. 8. 2005
Mezititulky redakce Světla

EDITORIAL

Na to, co zažil Šimon Petr nedaleko Cesareje Filipovy, jistě nezapomněl do konce svého života. Takřka bezprostředně po nejvyšším uznání a jmenování do čela Církve následovala krajně odsuzující ledová sprcha: „*Jdi mi z očí, sata-ne!*“ Bylo by pro nás jistě těžko pochopitelné, co mohlo vyvolat tak nečekaný zvrat v postoji k apoštolu, kdyby Ježíš sám v obou případech nepřipojil vysvětlení, proč u Šimona jeden výrok vysoce oceňuje a blahoslaví a druhý v zápětí nato neúprosně odsuzuje. V prvním případě vyznal Petr to, co mu „zjevil Otec“. Ve druhém případě stavěl naopak na svém vlastním lidském zdání, které bylo s Božím smýšlením v hlubokém rozporu.

V čem se vlastně tento první z učedníků se svým Pánem tak zásadně rozcházejí? V po-

stoji a názoru na oběť a utrpení. Po všem tom, co zatím se svým Mistrem prožil, nabyl dojmu, že Boží království bude blaženou zahradou, ze které Ježíš postupně odstraní nemoci, utrpení, strádání a všechnu nespravedlnost. Pokládal svého Pána a Mistra za nejmocnějšího a nedotknutelného. Představa trpícího Mesiáše mu byla zcela cizí.

Myslel to s Pánem dobře. V jeho jednání nebylo z lidského pohledu nic závadného, zvráceného ani nesmyslného. Bylo to jen smýšlení čistě lidské. Jako by však zapomněl na to, co před chvílí vyznal, mluvil se svým Mistrem jako s pouhým člověkem. Petr pochýbil v tom, že se cítil oprávněný Pána napomínat a opravovat, protože se mu jeho slova

Pokračování na str. 13

Vyznání za vyznání

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Ty jsi Mesiáš - Ty jsi Skála

Připrav se usebráním a vyzváním Ducha Svatého na dnešní setkání s Ježíšem. Tvůj Pán tě dnes volá do ústraní daleko od davu. Již mu nestačí, že jsi s ním. Chce, aby mezi ním a těmi, kteří se k němu připojili, bylo zcela jasno. Bude o tom hovořit se svými učedníky a při té příležitosti také s tebou. Klaněj se mu a děkuj mu za milost, že tě počítá mezi své blízké.

Ježíš se nejdříve ptá, za koho ho pokládají lidé. Neptá se tě proto, že by to nevěděl. Spíše mu záleží na tom, aby sis to sám dobře uvědomil, co se o něm říká. Rozhlédni se po těch, kteří jsou běžně kolem tebe. Za koho ho pokládají? Pověz mu po pravdě, co o tom víš. Neboj se přiznat mu, že o něm mají lidé představy, které ho zkreslují, podceňují, zneužívají, ponižují a dokonce urážejí. Pověz mu i o lidech, pro které zůstává zcela neznámou postavou, i o těch, kteří se domnívají, že ho znají, ale jednají, jako by ho nebylo. Uvědom si přitom, co všechno bude třeba podniknout, má-li se tato nevědomost, povrchnost, předsudky a zášť proměnit nejen v pravé poznání, kým je skutečně ten, kterého posílá sám nebeský Otec, aby všem přinesl milost a spásu, ale také v život podle této pravdy.

Pán však chce, aby i jeho věrní uvážili a vyznali, za koho ho pokládají. Od těch, kteří dostali víc, má Pán právo také více požadovat. To se týká i tebe. Nespěchej se svou odpovědí. Dobře se nejdříve zadívej do svého srdce, aby tvé vyznání bylo opravdu upřímné. Máš v té věci opravdu jasno?

Za sbor učedníků se ujal pohotově slova Šimon: *Ty jsi Mesiáš⁽¹⁾, Syn živého Boha.*

Je to tak málo slov, a přece říkají všichni. Vyjadřují Ježíšův původ i jeho poslání: Je poslán od Boha, aby nás k Bohu přivedl. Připoj se bez výhrad k Petrovu prohlášení a mysl přitom na to, co to znamená pro tvůj další život.

Pozorně vyslechni Ježíšovu odpověď. Všimni si, s jakou radostí přijímá Petrovo vyznání. Tak se raduje z každého vyznání víry. Blahoslaví však Petra nikoliv za to, co vyslovil, ale za to, že se mu od Otce dostalo té nezasloužené milosti poznat jasně to, co světlo rozumu vidí jen zcela mlhavě. Vzpomeň si na to, kdykoliv se o tebe pokouší samolibost nad tím, co ti připadá, jako by to bylo „od tebe“, ačkoliv to pochází od Otce.

Mnoho věcí by ti mohl Bůh zjevit, kdyby mu nepřekážela právě tvá domýšlivost.

Pán potřeboval Petrovo vyznání víry, protože to, co se chystá nyní vyhlásit o jednom ze svých vyvolených apoštolů, může prohlásit jedině Bůh. Nyní tedy promlouvá Pomazaný, Boží Syn, jehož slovo je tou nejvyšší zárukou a nejvyšší útěchou nejen pro přítomné, ale pro všechny křesťany všech věků: *Ty jsi Skála, na které zbuduji svou církev, kterou moc pekla nepřemůže.*

Na kom to Ježíš zakládá svou církev? Slyšel jsi dobře: na slabém, nevzdělaném, prchlivém a bázlivém člověku. Ale nediv se tomu. Tak jako tento galilejský rybář nepoznal sám od sebe, kým je doopravdy Ježíš, tak ani sám na sobě neponese jeho církev. Vidět v něm pouze člověka znamená nepochopit Boží záměr: ani lidská slabost nemůže zmařit odvěky Boží plán, a to ani tváří v tvář všem nebezpečím a nástrahám, kterým jde církev vstříc. Kdyby pekelné mocnosti nepředstavovaly trvalé reálné nepřátelství a ohrožení, proč by o nich Ježíš mluvil právě nyní? Budoucnost církve bude znamenat právě trvalý boj s mocnostmi zla. Nebude v ní období, kdy by jí přestaly v té či oné podobě ohrožovat. Jednou to bude krvavé pronásledování, jindy bludné nauky, jindy pokušení slávy, moci a bohatství, pasvobody, rozmarilosti a lidské pýchy založené tu na rozumu, tu na pokroku a blahobytu. Právě v tomto boji bude třeba činit závazná rozhodnutí. K tomu slouží Petrovy klíče. Komu Bůh svěří odpovědnost, toho sám respektuje: je to výraz Boží velkodušnosti i moci. Petrova pravomoc znamená ďáblovu bezmocnost. Zpochybňovat ji znamená opouštět jedinou pevnou půdu, vykročit na vodu, ale nikoliv na Mistrovu výzvu, nýbrž na vlastní pěst. Papežství představuje pro církev jedinou pevnou a stmelující sílu. Bez něho vznikají jen nová a nová štěpení. Všechny rozkoly jsou v podstatě protipapežské a jsou tedy proti Kristově vůli.

Nyní je řada na tobě, abys i ty vyznal před Ježíšem, za koho jej pokládáš. Aby i tebe Ježíš mohl použít ke své službě, musíš mu vyznáním své víry v jeho svaté božství osvědčit, že víš, komu jsi uvěřil. Na tom záleží také závažnost toho, co ty uslyšíš od Pána. Přednes mu upřímné své vyznání a pozorně poslouchej, jaký úkol svěruje tobě a v čem na tebe spoléhá. Nic z toho, čím tě pověří, žádné postavení přijaté z Pánovy ruky není ani malé ani podřadné. Každý jeho dar je projevem nejvyšší pocty, znamená však současně také závazek a odpovědnost. Pokloň se s úžasem a vděčností svému Pánu

Liturgická čtení

1. čtení - Iz 22,19-23

Toto praví Hospodin Šebnovi, správci královského paláce: „Vyženu tě z tvého místa, z tvého úřadu tě svrhnu. Pak povolám svého služebníka Eljakima, syna Chilkijáhova, obléknu mu tvou řízu, přepášu ho tvým pásem; tvou moc mu předám do ruky. Bude otcem obyvatelstvu Jeruzaléma a Judovu domu. Na jeho rameno položím klíč od Davidova domu, když otevře, nikdo nezaavře, když zavře, nikdo neotevře. Zarazím ho jako hřeb na pevné místo, pro svůj rod zaslouží čestné křeslo.“

2. čtení - Řím 11,33-36

Ó, jak bezedná je Boží štědrost, moudrost i poznání! Jak neproniknutelná jsou jeho rozhodnutí a neprobádatelné způsoby jeho jednání! Neboť kdo pochopí myšlení Páně? Kdo mu byl rádcem? Dal mu někdo dříve něco, aby se mu to muselo oplácet? Vždyť od něho, skrze něho a pro něho je všechno. Jemu buď sláva navěky! Amen.

Evangelium - Mt 16,13-20

Když Ježíš přišel do kraje u Caesareje Filipovy, zeptal se svých učedníků: „Za koho lidé pokládají Syna člověka?“ Odpověděli: „Jedni za Jana Křtitele, druzí za Eliáše, jiní za Jeremiáše nebo za jednoho z proroků.“ Řekl jim: „A za koho mě pokládáte vy?“ Šimon Petr odpověděl: „Ty jsi Mesiáš, Syn živého Boha.“ Ježíš mu na to řekl: „Blahoslavený jsi, Šimone, synu Jonášův, protože ti to nezjevilo tělo a krev, ale můj nebeský Otec. A já ti říkám: Ty jsi Petr - Skála - a na té skále zbuduji svou církev a pekelné mocnosti ji nepřemohou. Tobě dám klíče od nebeského království; co svážeš na zemi, bude svázáno na nebi, a co rozvážeš na zemi, bude rozvázáno na nebi.“ Potom důtklivě přikázal učedníkům, aby nikomu neříkali, že je Mesiáš.

a pros pokorně za sebe i za všechny, které povolal ke své službě, aby nikdy nemusel pronášet slova: *Vyženu tě z tvého místa a z tvého úřadu tě svrhnu.*

Ó, jak bezedná je Boží štědrost, moudrost i poznání! Jak neproniknutelná jsou jeho rozhodnutí a neprobádatelné způsoby jeho jednání. Kdo pochopí myšlení Páně? Dal mu někdo, aby se mu to muselo oplácet? Jemu buď sláva na věky.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Hebrejský výraz Mesiáš znamená totéž co řecký Christos: Pomazaný.

Antonietta Meo (1930-1937)

Dítě, které zemřelo ve věku sedmi let. Čím více o něm čteme, tím více nevycházíme z úžasu. Je to vůbec možné, aby dítě žilo tak, jak žila Antonietta? Protože tato dívka nám v zářící bolesti ukazuje, co vlastně jsme: Boží děti.

Světlo světa spatřila v Římě 15. prosince 1930. Dva týdny nato 28. prosince byla pokřtěna v bazilice Svatého Kříže Jeruzalémského. Rodiče byli zámožní, v rodině vládne hluboce katolický duch. Nennolina, jak ji rodiče a příbuzní nazývali, bylo živé a veselé dítě. Je čilá a velice zvědavá.

Šok

Počátkem roku 1936, Nennolině není ještě 6 let, zjistí rodiče na jejím levém koleně bouli. Nejdříve si myslili, že si koleno někde narazila. Ale Anoniettiny bolesti nepřestávají. Nové lékařské vyšetření konstatuje strašný nález: rakovina kostí. Je předána do nemocnice, lékaři radí nohu amputovat. Pro rodiče je to šok, nikoliv však pro dítě. Když chce maminka připravit dcerušku na nadcházející operaci, řekne jí: *Nennolino, kdyby Ježíš chtěl od tebe všechny tvoje hračky, dala bys mu je?* Antonietta odpověděla s jistotou: *Ano, maminko.* Maminka pokračuje: *A kdyby Ježíš chtěl od tebe obě tvoje ruce?* Po krátkém zamyšlení maličká odpoví: *Ano, maminko, kdyby to Ježíš chtěl, i ruce.*

25. dubna 1936 podstoupí Antonietta amputaci nohy. Nestěžuje si, nepláče. Ošetřování rány přijímá docela ochotně. Jednoho dne řekne užaslému personálu: *Dnes jsem misionářka!* Čímž myslí, že všechny nepřijemnosti obětuje za misionáře. Její matka pochybuje, zda malá vůbec registruje, co se s ní děje, a proto chce navázat na rozhovor o darování ruky Ježíškovi, a dostane od Nennoliny, která ihned pochopila matčin myšlenkový postup, tuto odpověď: *Je tolik hříchů ve světě, za které musí někdo dělat pokání.*

Zhotovují jí protézu, aby mohla chodit bez berlí. Přízpu-

sobování aparátu je bolestivé, nošení namáhavé, ale Antonietta je v dobré náladě. Pokračuje v obvyklém životě, chodí do školy, baví se hrou a těší i druhé, kteří si dělají starosti. Aby rozveselila svou matku, postaví se náhle, když slyší matku přicházet, ve své posteli na jednu nohu a volá se smíchem: *Vidíš, mami, jak umím vzprímeně stát?*

Psaníčka

Právě v té době začíná psát psaníčka. Jeden kněz jí řekl, že o Vánocích může přistoupit k prvnímu svatému přijímání, a matka jí dává lekce katechismu. A Antonietta začne mamince diktovat psaníčka, které pak klade k sošce Jezulátka, která stojí u jejího lůžka. „Byla to pro ni nejdříve hra,“ řekla později matka při procesu blahorečení. „Pak jsem jí navrhla, aby napsala dopis představené sester v dětské školce a poprosila ji, zda by mohla v jejich kapli na půlnocní mši svaté přijmout první svaté přijímání. Zvolna se stalo obvyčejem, že po modlitbě k andělu strážci diktovala Antonietta »básničky«, jak říkala psaníčkům ad-

resovaným nejdříve mně, pak tatínkovi, Markétě (sestře) a konečně Ježíši a Matce Boží. Vzala jsem první lepší list papíru a psala jsem s blahosklonným úsměvem, co ona s velkou prostotou a jistotou diktovala.“

Mnoho těchto malých dopisů se ztratilo, protože matka tomu nevěnovala tolik pozornosti. „Moje matka,“ říká Markéta, „byla velice zdrženlivá, obezřetná, konkrétní žena, která stála oběma nohama na zemi. Nebyla sentimentální ani lehkověrná. Lehkomyslné blouznění brala velice střízlivě. (...) Pokoušela se vždy pochvalné řeči o Antoniettě přejít a nelíbilo se jí, když ji někdo idealizoval.“ První psaníčko pochází z 15. září 1936. Pětiletá Antonietta diktuje: *Milý Ježíši, dnes jdu na procházku a jdu ke svým sestřím a řeknu jim, že chci jít o Vánocích k prvnímu svatému přijímání. Ježíši, přijď co nejdříve do mého srdce, abych tě mohla pevně přitisknout k sobě a políbit. Ó Ježíši, já chci, abys navždy zůstal v mém srdci.*

Když začala Antonietta chodit v říjnu do základní školy, chce se co nejrychleji naučit psát, aby

Antonietta Meo

mohla milostná psaníčka vlastnoručně podepisovat: *Antonietta a Ježíš.* Miluje Ježíše, který je přítelem jejich her a nejbližším důvěrníkem: *Ježíši, pojď se mnou do školy. Chodím tam tak ráda, musíš požehnat moji učitelce, která má nás děti velice ráda. Viš, milý Ježíši, škola se mi velice líbí! Chtěla bych tam chodit i v noci! Líbí se mi proto, že se tam mluví o tobě!* Nebo: *Dnes jsem udělala malou hloupost, ale ty, milý Ježíši, vezmi své dítě do náruče. A před svatostánkem mi slyšeli, jak volá: Ježíši, pojď si se mnou hrát!*

Zvláště před Vánocemi, před velkou událostí prvního svatého přijímání, jsou její milostná sdělení plná něžnosti a touhy. Počítá dny a hodiny, kdy k tomu dojde. Jeden den před velkým svátkem diktuje své matce: *Milý Ježíši, až se zítra ráno odebereš do mého srdce, představ si, že moje duše je jablko. A jako má jablko jádra, tak udělej, aby v mé duši byla malá schráněčka. A jako pod černou slupkou jádra je bílé jádro, tak udělej, aby v mé schráněčce byla tvoje milost, která je jako bílé jádro.*

Matka užasne a ptá se: „Antonietto, co ty to mluvíš? Co to vůbec má znamenat? Co to je?“ A matka dále sděluje: „Marně jsem se pokoušela jí to vymluvit. Nakonec mi řekla: *Poslouchej, maminko, pomysli si, že moje duše je jablko. V jablku jsou černé věcičky, to jsou jádra. A ve*

Rodiče Antonietty a její sestra

slupce jádra je tam to bílé, ne? No dobře. Tak teď si představ, že to je milost. Zjistila jsem, že toto přirovnání, které mi bylo zcela neznámé, bylo velmi hluboké, ale nechtěla jsem být poražena a obrátila jsem se na ni znovu: – Kdo ti to řekl? Vzala ve škole učitelka jabko, aby vám vysvětlila... – Ne, maminko, odpověděla upřímně, to neřekla učitelka, to jsem si tak vymyslela. Pak uzavřela své myšlenky prosbou: Ježíši, dej, aby tato milost byla vždy se mnou.“

Antonietino klekátko v paláci bylo vyzdobeno bílými růžemi a perleťovým křížem. Několik hodin předtím ještě řekla Ježíši: *Přijď, přijď, ó můj Ježíši!*

Antonietta Meo

– *Zcela Tvoje Antonietta.* Teď vidí přítomní, jak klečí na polštářku se svou protézou, která jí působí bolest.

Poslední psaníčko

V následujícím měsíci květnu přijme Antonietta svátost bířmování. V předvečer píše neurovnnanými velkými literami do svého deníku: *Budu vo-ják Boží!* Pak její nemoc prudce pokročí. K zděšení rodičů začne sama mluvit o smrti. Když jí otec odporuje: „Ale dítě, jak bych pak neměl plakat,“ odpoví mu: *Musíš se přinutit. Ostatně já tě z nebe nenechám plakat.* Trpí dušností, zoufale kašle, nemůže rovně sedět a je připoutána na lůžko. Ale když se jí ptají, jak

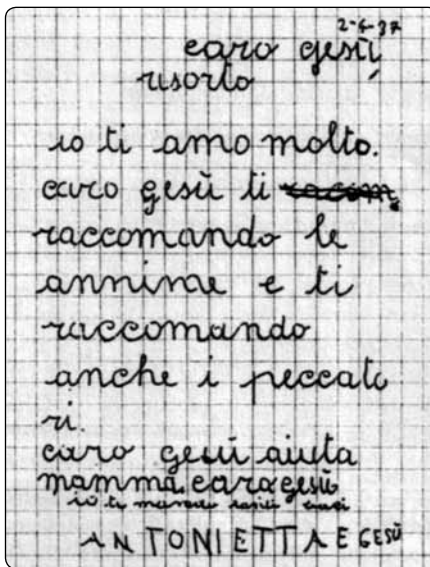
se jí vede, řekne vždy: *Vede se mi dobře.*

2. června píše poslední psaníčko. Matka si vzpomíná: „Sedla jsem si k ní na lůžko a psala jsem, co Antonietta s námahou a obtížemi diktovala: *Milý ukřižovaný Ježíši, mám tě ráda, mám tě velice ráda! Chtěla bych být u tebe na Kalvárii. Milý Ježíši, dej mi potřebnou sílu, abych vydržela bolesti, které ti obětují za hříšníky.*

V tom okamžiku jí přebral prudký kašel a silné dýchání, ale jakmile jí to povolilo, chtěla ihned diktovat dále: *Milý Ježíši, řekni Duchu Svatému, aby mě osvětlil láskou a naplnil svými dary. Milý Ježíši, řekni Matce Boží, že ji velice miluji a že chci být u ní. Milý Ježíši, chci ti stále říkat, že tě mám velice ráda. Milý Ježíši, odporučím ti svého duchovního otce. Dej mu potřebné milosti. Nejmilejší Ježíši, svěřuji ti své rodiče a Markétu. Tvoje dítě ti dává tolik pusinek.* – Zachvátil mě náhle pocit vzpoury, když jsem viděla, jak trpí, a v záchvatu zlosti jsem list složila a hodila do přihrádky.

Několik dní později povolal Dr. Vecchio papežského domácího lékaře prof. Milaniho k Antoniettě a prosil ho o radu. Řekl, že stav dívky je velice vážný, musí být tedy dopravena do nemocnice k nové operaci.

Papežský lékař zůstal ještě chvíli a hovořil s Antoniettou. Divil se, když snášela tak velké bolesti bez nářku. Můj muž mu vyprávěl o psaníčkách, která psala. Požádal, zda by si mo-

hl přečíst to poslední, a já jsem neměla odvahu nevyhovět jeho prosbě.

Vytáhla jsem dopis ze zásuvky, kam jsem ho den předtím strčila, a ukázala jsem mu ho. Když ho přečetl, řekl, že by chtěl o Antoniettě mluvit s papežem, a žádal o povolení, aby si dopis mohl vzít s sebou. Odpověděla jsem rozechvěně: – Já... já nevím... zda... – Ale paní Meo, řekl, je to přece papež. – Další den zastavilo před naším domem vatikánské auto. Zvláštní delegace jmenovaná Piem XI. přinesla dítěti apoštolské požehnání. Papež nám vzkázal, že byl dopisem hluboce dojat. Také prof. Milani nám předal lístek, na kterém prosil Antoniettu, aby ho odporučila Pánu a vyprosila mu ty dary, o které ho sama prosila.“

Děšť lilí

Rakovina zatím napadla celé tělo. Antoniettina hrud' byla nádorem tak stlačena, že vytlačova-

VATIKÁN PROTI NACISMU

Odpor Vatikánu proti národnímu socialismu byl výrazně silnější, než je zatím známo. Vyplývá to ze studia aktů předčasně otevřeného archivu, do kterých mohl nahlédnout Karl Josef Hummel, ředitel komise současných dějin. Tak např. „koncem roku 1938 plánoval Vatikán napadnout nacismus v celosvětově odsouhlasené akci. Upustil od ní na prosby německých biskupů, kteří upozornili na nevypočitatelná odvetná opatření německého režimu“. Podle Hummela obraz Pia XII. jako „mlčícího papeže“ vůbec neodpovídá skutečnosti. Záchranu tří čtvrtin z 8 000 římských Židů je třeba v podstatě připsat zásahům Pia XII.

la její srdce. Trpěla strašnou dušností. Museli ji vyjmout tři žebra, ale vzhledem k značné slabosti pacientky mohl být zákrok proveden jen při místním umrtvení. Matka se pokoušela ji těšit, slibovala jí cestu k moři, když všechno vydí. Antonietta na to odpověděla: *Maminko, těš se a buď veselá..., ani ne za deset dní odtud vyjdu.* Co nikdo netušil: těmito deseti dny oznámila Antonietta den a hodinu své smrti.

Protože stále vyzářovala veselost a radost, kladla si matka jednou otázku, zda dítě vůbec trpí. Šla za ošetřujícím lékařem a chtěla mít jasno: „Páne doktore, já nevěřím... řekněte mi pravdu, povězte mi, trpí Antonietta opravdu velice?“ – „Ale paní Meo, co to kladete za otázku! Co to říkáte! Mlčte. Bolesti jsou nesnesitelné.“ – „Vrátila jsem se k její postýlce... nebyla jsem schopná ovládat svůj hlas a poprvé jsem řekla: – Antonietto, požehnej svou maminku, požehnej svou maminku. – S velkou námahou mi udělala křížek na čele.“

Kněz přinesl svátosti umírajících. Antonietta něžně políbila kříž od prvního svatého přijímání. Za ranního úsvitu 3. července 1967 přistoupil otec k jejímu lůžku, narovnal jí polštář a chtěl ji políbit. Antonietta šeptala: *Ježíši, Maria, ...maminko, tatínku...* To byla její poslední slova. Příští den přinesli malou bílou rakev do baziliky Svätého Kříže Jeruzalémského. Brzy po její smrti se objevily její první životopisy a udála se první uzdravení, rozšířila se pověst o její svatosti. Roku 1972 byl ukončen diecézní proces přípravy pro blahorečení. Antonietta, druhým jménem Terezie (podle Terezie z Lisieux), jednou ve vztahu k této své patronce řekla: *Ona slíbila, že dá padat děšť milosti. Já sešlu děšť lilí, protože se v nebi budu stále modlit za spásu duší...*

Z FeL 7/2005
přeložil-lš

Okouzlení Kristem

Kdo se setká s Ježíšem, je nevyhnutelně uchvácen jeho osobou. Ježíš žádá od toho, kdo mu stane tvář v tvář, jasnou odpověď. Každé setkání s Ježíšem je výzvou k volbě. Ježíš požaduje jasné rozhodnutí: obrátit se a uvěřit. Ježíš uchvacuje a svádí.

Ježíš zapaluje srdce těch, kteří se s ním setkají

Ježíš zasahuje do života lidí sladce a ohleduplně tím, že probouzí úžas a obdiv k nauce, kterou hlásá. Setkání s Ježíšem nenechává nikoho takovým, jakým byl dosud. Obrací se k celému člověku: k jeho rozumu, vůli i srdci.

Mění jméno jako u Šimona. I když předem znal jeho prchlivost a zradu, vybírá si ho, aby byl tím nejpevnějším a trvalým základem jeho Církve. To vyžaduje od Petra úsilí stát se trvalou skálou. Krátkou větou: „Ty jsi Šimon ...a budeš se jmenovat Kefas“ (Jan 1,42,n) Ježíš nabízí Petrovi úkol, který vyžaduje osobní účast a aktivitu. Tak Petr zakusil jistě silnou duchovní touhu. Změna jména znamená v Ježíšově záměru výzvu a u Petra předpokládá autentický životní program.

Když odpovídá na otázky, které jsou mu adresovány, Ježíš vede rozhovor tak, že nutí k aktivitě, orientuje ke změně života. Tak Petr v souvislosti s dosavadním povoláním se stává rybářem lidí. Zacheus, zmatený, že byl odhalen na stromě, sestupuje s touhou osvobodit se od minulosti plné podlých skutků. Mění svůj život. Ježíš to přijímá s velkým zalíbením (Lk 19,9).

Samaritánka po rozhovoru s židem, který ji bere tak vážně, slibuje jí vodu, která navždy zbavuje žízně, a vysvětluje jí, v čem spočívá pravý kult, cítí, jak se v ní rodí přitažlivost k tomuto člověku. Tím, že Ježíš ví o ní všechno, probouzí v ní velkou pozornost: rodí se v ní touha po změně života. Svědectví prosté, ale současně pevné, které slyší na svou otázku o Mesiáši: „Já jsem to, kdo s tebou mluví“, ji zaplňuje nadšením a radostí z příja-

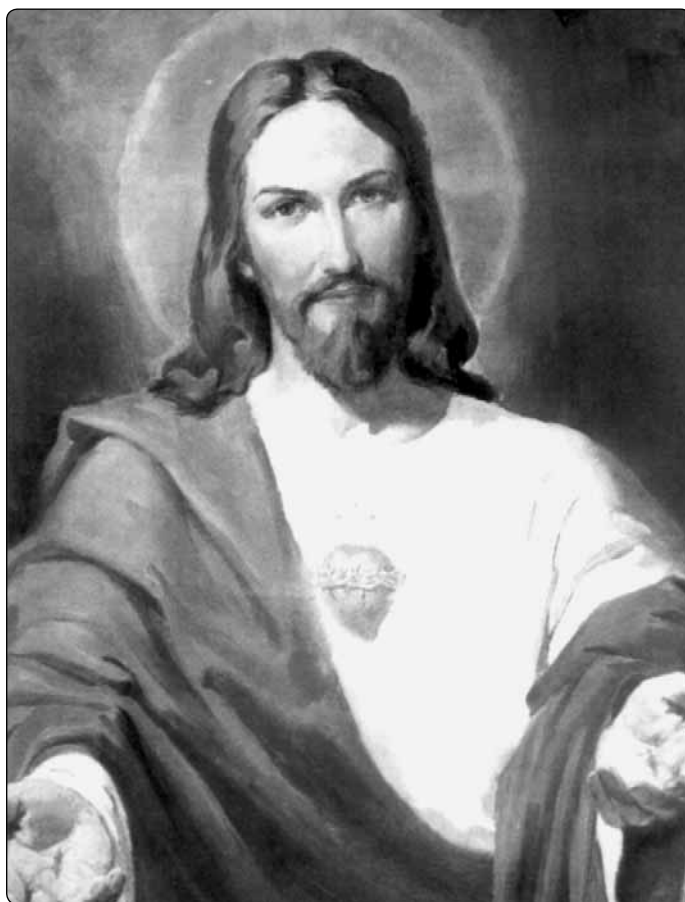
tého zjevení. Cítí se přinucena jednat. Není schopná nechat si pro sebe tuto sílu a nemá jinou touhu než sdělit svému národu mimořádný objev, který učinila (Jan 4,28). Ježíš uskutečnil v jejím nitru proměnu a z hříšnice se stává apoštolka.

Ze všech těchto příkladů můžeme poznat, jak setkání s Ježíšem ani u hříšníků nikdy není obviněním, nýbrž naopak – přináší osvobození.

Setkání s Ježíšem je zdrojem radosti

Také emauzští učedníci (Lk 24,18–35) onen večer o Velikonočních udělají podobnou zkušenost. Odcházejí z Jeruzaléma naplnění nedůvěrou, sklíčením a rozčarováním. Ježíš se k nim připojí jako pocestný, a protože zná důvod jejich smutku, zá-

dá od nich vysvětlení, pozorně vyslechne důvody jejich bolesti a trpělivě jim vysvětluje Písmo svaté. Když se v jejich duších rozjasní, cítí se posilněni a naléhají, aby s nimi zůstal, protože dal jejich životu nový smysl. Když přijal pozvání a zasedl s nimi ke stolu, v okamžiku lámání chleba rozptyluje všechny jejich strach a temnotu: poznávají ho. Nadšení je tak velké, že když rekapitulují to, co zažili, přiznávají: „Copak nám nehořelo srdce, když nám cestou vykládal Písma?“ Jejich odhalení je příliš velké, než aby je mohli podržet pro sebe. Ani sedm mil cesty, ani noc je neodradí. Setkání se zmrtvýchvstalým Ježíšem vyvolává v těch, kteří si tak zoufali, radost a horlivost a stávají se Ježíšovými hlasateli. Nemají důvod zůstat v Emauzích: po-

třebují sdělit bratřím v Jeruzalémě, že Ježíš žije a že se s ním setkali.

Setkání s Ježíšem vyžaduje odpověď

Ježíš je velmi náročný, protože má mnoho co dát. Proto když žádá po člověku, aby poznal svou ubohost a odloučil se od pozemských skutečností a uvěřil v jeho lásku, nabízí ze své strany přátelství, úkol, který bude plnit v jeho království, a důvěrný vztah k Otci.

Od hříšníků, kteří byli uzdraveni z hříchů, žádá, aby už nehřešili, změnili život a zachovávali věrně Boží přikázání (Jan 5,14; 8,11). Zákoníka, který chce jít za ním, upozorňuje na vysoké požadavky, aby pozorně zvážil své rozhodnutí, zda chce s ním snášet obtížný život. Od jiného, který se chce nejdříve rozloučit se svým otcem a matkou, žádá jasnou odpověď a okamžité odpoutání ode všeho (Mt 8,21). To je vždy obsahem jeho nauky o nárocích jeho následování (Mk 8,34–38).

Bohatý mladík přistupuje k Ježíši s prostotou a dobrou vůlí kvůli touze, která v něm už nějakou dobu plane: získat život věčný. Ježíš přijímá s radostí mladíkovu iniciativu, ale v odpovědi žádá, aby zcela opustil všechno, prodal své jmění a rozdál chudým. I když se to může jevit jako ožebračení, ve skutečnosti Ježíš před ním otevírá nové netušené, ale uchvacující horizonty. Mladík mohl být zcela proměněn: od individuální zbožnosti (osobní dokonalosti) mohl dospět k horoucí horlivosti pro šíření Božího království v každé duši.

Ježíš chtěl mladíkovi pomoci, aby se zamyslel nad sebou a přijal velké rozhodnutí, ale ponechal mu zcela svobodu k odpovědi, která mohla dát nový smysl jeho životu.

Z Il Messaggero 7/2005
přeložil -lš-

Včasný „výstražný systém“ nejen pro tento život

Sotva nám otrnulo po vánoční katastrofě v jihovýchodní Asii, otřásla světem zpráva o teroru v Londýně. Vkládají se miliony do zabezpečovacích systémů, které mají lidi uchránit před podobnými katastrofami.

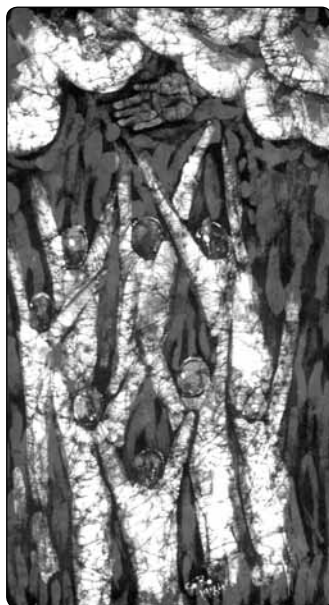
Málokdo se ptá po hlubších náboženských zdůvodněních, co vlastně přiměje Boha, aby odřekl člověku svou pomoc a ochranu. „Kdo mě zapře před lidmi, toho já zapru před svým Otcem, který je v nebesích.“ Již mnoho let rádí na rajském ostrově Srí Lanka bratrovražedná válka mezi hinduistickými Tamily a buddhistickými Sinhálci. Bylo zde položeno nesmírné množství nášlapných min, aby příslušníci jedné skupiny zabili co nejvíce příslušníků nenáviděné druhé skupiny. Mnoho lidí dnes ve Srí Lance chodí o berlích nebo používají protézy. Tato válka stála život nesmírné množství lidí, ale v Evropě to nikoho nezajímá. V muslimské Indonésii panuje nemilosrdná válka proti křesťanskému Východnímu Timoru. Když před lety projížděl katolický biskup Belo Němecem a stěžoval si na nouzi svých věřících, málokoho svým líčením přivedl k opravdovému dojetí. Do Thajska jezdí masově sexuální turisté, aby se povyrazili s tamními ženami a dívkami. Pláž Phuketu byla doslova Sodoma a Gomora. Jen ojedinělé hlasy protestujících organizací pro lidská práva bylo tu a tam slyšet, ale málokdo se kvůli tomu vzrušoval.

Nyní se objevilo znamení: *Je to lid, který bloudí v srdci. Nepoznali mé cesty. Proto jsem přísahal ve svém hněvu, nepřijdou na místo mého klidu (Ž 95)*. Modlíme se tento žal v hodinkách každý den v uvedení do první modlitby.

Je třeba si však také všimnout turistů z našich „křesťanských“ zemí. Slavili Narození božského Vykupitele na plážích a v barech, aniž by děkovali Bo-

hu za dar vykoupění. Zapomínají na kořeny svého křesťanského původu, na svou kulturu a dějiny. Je jim lhostejné, zda skutečují život podle křesťanského zjevení. Jeden bulvární list uveřejnil fotografii turistů, kteří v těsných plavkách pod tlustým břichem popíjejí pivo, zatímco vedle (jak píše list) vytahovali z vody mrtvé.

Můžeme se ptát: Co je to za kulturu, etiku, lidský cit? Jak daleko jsme došli s lidstvím v Evropě, která byla kdysi křesťanská, že se chováme tak zcestně a tak zvráceně?

Jiné noviny psaly: „Kde byl Bůh?“ (Bild 8. 1. 2005) V textu se praví: „Vlna usmrtila v Asii 150 000 lidí, miliony ztratily domov a existenci. Kde byl Bůh, když přišla tato zkáza?“ Přitom toto nesmírné rouhání proti Bohu je ve skutečnosti obžalobou člověka: Bůh je mu docela lhostejný, dokud se mu dobře daří. Sám si stanoví životní zákony. Ale když dojde k mezi, že už neví, co dál, musí být ihned Bůh na místě a přiskočit jako pohotovostní pomocník.

Co se to děje v lidských hlavách, když slyšíme zprávy, že se rychle obnovují nevěstince v Thajsku a prostitutky se nabízejí za poloviční cenu? Obchodníci

s lidmi unášejí osiřelé děti, aby je jinde výhodně zpeněžili. *Protože se rozmůže nepravost, ochladne láska mnohých (Mt 24,12)*.

Plánovaný varovný systém před zemětřesením a vlnobitím jen posiluje bezstarostnost mnoha lidí.

Člověk dnešních dnů potřebuje především duchovní „výstražný systém“. Bůh Hospodin formuloval na hoře Sinaj směrnicemi pro bohublíby život – Desatero. Jen k tomu, kdo podle něho řídí celý svůj život, bude se Bůh znát, až andělé nastoupí v „době žní“. *Posbírají z jeho království každé pohoršení a ty, kdo dělají nepravosti, uvrhnou do ohněvé pece. Tam bude pláč a skřípání zubů. Kdo má uši k slyšení, slyš! (Mt 13,43n)*.

Slyší lidé dnes toto poselství? Slyší toto varování? Věčné zavržení, nedosažení životního cíle, poznání promarněného života je mnohem horší, než jakákoliv přírodní katastrofa. Proč to lidé dnes nechťejí vidět?

Náš duchovní varovný systém je Ježíšovo poselství, jeho evangelium. V Apokalypse čteme: *Mrtví budou souzeni podle svých skutků, podle toho, co je psáno v knihách. A moře vydá mrtvé, kteří v něm byli... Budou souzeni, každý podle svých skutků. Kdo není zapsán v knize života, bude vržen do ohněvého jezera (Zj 20,12–15)*.

Ale Ježíš viděl i skutečnost lidské pýchy a domýšlivého jednání. V podobenství o chudém Lazarovi uvádí rozhovor, který vedl zavržený boháč s Abrahámem. Prosí Abraháma, aby varoval jeho pět bratrů na zemi, ohradil je od rozmařilého života, aby nepřišli na místo zatracení.

Abrahám odpovídá: „*Mají přece Mojžíše a proroky.*“ „*Nikoliv, ale když přijde někdo z mrtvých, jistě se obrátí.*“ Na to řekl Abrahám:

„*Když neposlouchají Mojžíše a proroky, nedají se přesvědčit, ani kdyby někdo vstal z mrtvých*“ (Lk 16,19–31).

Přeneseno do dnešní řeči, zní tento dialog takto: „Lidé přece slyší slovo papeže a biskupů, kázání kněží. K tomu Ježíš vstal z mrtvých a vydal svědectví o živém Bohu, a přesto se lidé neobrátili.“ Nedají se přesvědčit ani od zmrtvýchvstalého Boha.

Můžeme si tedy položit otázku: Proč Boží výstražný systém nepůsobí na lidi a oni nevěnují pozornost hrozcímu nebezpečí? Hrnou se slepě do vlastní záhuby. Jen vytrvalé modlitby mohou ještě zachránit tento svět před záhubou. **My všichni, kterým se dostalo daru víry, takže jsme zdomácněli v poslušnosti k Božím příkázáním a v lásce k Bohu, jsme povoláni, abychom ustavičně prosili za záchranu světa. Naši kněží musí na to ustavičně apelovat.**

Musíme být vděční zesnulému papeži za dar Roku Eucharistie, který byl zaveden z moudré prozíravosti v době zjevné nouze. V mnoha farnostech začaly adorace před vystavenou Nejsvětější svátostí. Kéž co nejvíce farností následuje jejich příklad. Ať o to věřící naléhavě prosí své kněze. Dostane se nám pak velkých milostí milosrdného Ježíšova Srdce.

Kéž nám Bůh pomáhá a chrání nás!

Der Fels 2/2005

S Boží pomocí na misie do And

Nové hnutí nebo nový řád nemůže člověk založit sám od sebe. Je to Boží dar lidem. Je to zvláštní Boží odpověď na nouzi a potřeby lidí a projev jeho lásky.

Nejčastěji spočívá začátek takového hnutí v nadání a charismatu jediného člověka. Vyrůstá ze semene, které zasadil velký Zahradník.

Nebylo přání při prvním svatém přijímání chlapce Giovanniho Salerno takovým prvním semenem nové rostliny v Církvi? Jeho velkým přáním bylo tehdy stát se knězem, misionářem a lékařem. Jak tomu bývá často v oblasti víry, cesta k tomu cíli nebyla jednoduchá, mnoho okolností dokonce bylo proti, jako např. finanční situace rodiny. V 17 letech mu jeden lékař předpověděl, že ve dvaceti bude již zcela slepý, a radil mu, aby se nejdříve oženil, aby později našel potřebnou péči.

Ale všechno dopadlo jinak. Zvláště Boží Prozřetelnosti a modlitbám jedné řeholní sestry připisuje P. Giovanni, že všechna tři přání prvního svatého přijímání se mu vyplnila. Oční lékař dr. Lazzantine mu zachránil zrak a Giovanni se stal augustiniánem a knězem v jednom sícijském klášteře. V roce 1968 byl vyslán do Peru jako misionář. Tam chtěl nejdříve ukončit započaté lékařské studium a pak působit jako misijní lékař mezi nejchudšími z chudých. Jeho pozdější velkou zkušeností bylo: Bůh miluje chudé nade všechnu míru. Ale svět chudých je také svět neřešitelných problémů. Nicméně důvěra v Boží lásku pomáhá jít životem odvázně vpřed.

Jedním z největších problémů byla péče o osiřelé děti. P. Giovanni jako lékař prožíval stále znovu, že děti, které mu přinášeli, osiřely, protože matka zemřela při porodu na nedostatek hygieny a lékařské péče anebo ve své chudobě se nemohla o dítě starat. Jak měl P. Giovanni jednotlivcům pomoci? Nejdříve zprostředkoval dětem pěstoun-

ské rodiny a staral se o vydržování dětí. Ale toto řešení se ukázalo jako nevhodné. Velice často se děti staly domácími služebníky a vyrůstaly bez lásky.

„V této situaci mám pomohly sestry karmelitánky v jedné budově kláštera v Cuzcu, kde byl otevřen domov pro děti. Množily se problémy a těžkosti z různých stran. Přesto domov rostl. Kde se žije láskou, tam je i růst.“

Pokud mělo započaté dílo pokračovat, bylo zapotřebí pomocníků. P. Salerno pomýšlel na založení hnutí. Dnes píše: „Při zakládání díla »Služebníci chudých Třetího světa« jsem výslovně zažil Boží dobrotu, a to právě tam, kde se určití přátelé a dobrodinci od mne distancovali. Bůh se ve skutečnosti nevzdaluje nikdy a probouzí velkodušnost a porozumění u jiných osob, které nastupují na místo těch, které nás opustily, a tak podporuje dílo dále. Když jsem s dílem započal, řekl mi někdo: »Zachrániš mnoho duší, ale ty sám potkáš mnoho křížů.«

O těch slovech, která mi nedávala spát, jsem mnoho přemýšlel. Pomyslel jsem si: Buďto přijmout tyto kříže, nebo ubohé a opuštěné děti přenechat jejich strašnému osudu.

Jednoho rána po mnoha bezesných nocích jsem vstal s velkou radostí v srdci, plný touhy přijmout kříž a zachránit mnoho duší. Od toho dne jsem byl rozhodnut, že symbolem našeho hnutí bude kříž obklopený plameny lásky.“

Tehdejší arcibiskup z Toleda kardinál Marcelo Gonzáles, u kterého mohl P. Salerno uskutečnit přednášku o svých plánech, poznal v jeho působení ruku Boží Prozřetelnosti a povzbudil ho, aby pro své nové hnutí získával kněze. Jen tím způsobem bude možné, aby zajistil trvání díla. Nabídl P. Salerno, aby si v jeho diecézi otevřel kněžský seminář. Tak byl v Ajofinu u Toleda s pomocí mnoha dobrodinců zřízen velký kostel se seminářem. Dílo mělo růst zcela pod střechou katolické církve.

Při pohledu zpět píše P. Salerno ve své napínavé knize „S Boží pomocí na misie do And“: „Nikdy nezapomenu na 4. listopad 1986, kdy mě přijal ve Vatikánu papež Jan Pavel II. Ten den mi nejdříve telefonoval Pater Štěpán, papežův sekretář, a sdělil mi, že v 6.30 ráno mě čeká u bronzové brány. Byl tam velice přesně a bylo tam i několik dalších osob.“

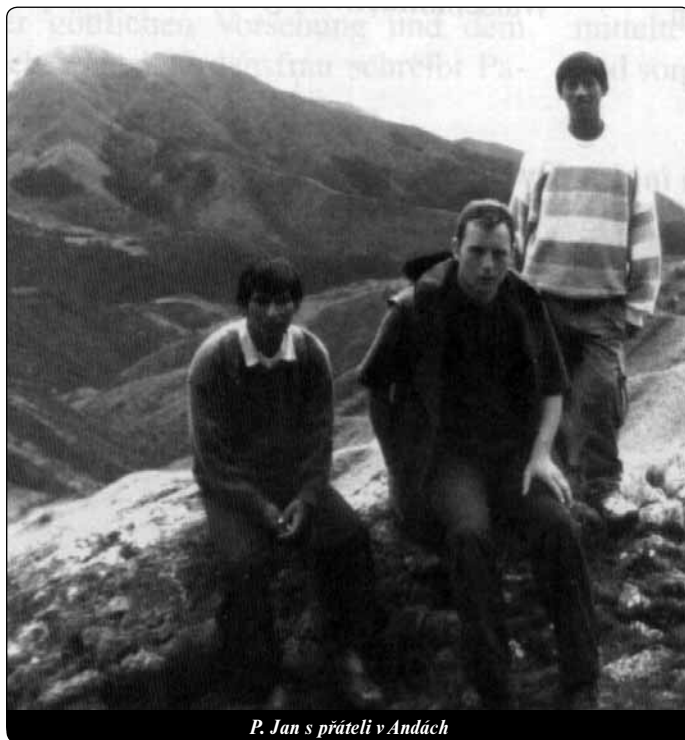
Byl jsem první, kdo směl vstoupit do papežovy soukromé kaple. Protože mše svatá měla začít až za půl hodiny, mohl jsem s ním být sám drahnou chvíli. Jak to bylo krásné, když jsem se mohl modlit po boku papeže. Protože věděl, že jsem misionář, chtěl, abych přečetl evangelium. Byli tam také někteří biskupové a jiné významné osobnosti.

Po mši svaté mě soukromě přijal. Musel již o mém hnutí něco vědět, myslím, že věděl dokonce všechno, protože začal jako první mluvit o hnutí Služebníků chudých Třetího světa. Chválil je a řekl: »To je skutečně Opus Dei Salvatoris mundi!«

Od toho dne jsme začali naše hnutí nazývat tímto jménem: (Dílo Spasitele světa), zachránce všech lidí. A to bude oficiální název našeho hnutí provždy, protože vyšel z úst Svatého otce.“

Dílo dále rostlo. Mělo se stát dílem, které přijme nejrozličnější pomocníky. Všechny totiž potřebuje: kněze, bratry, sestry, kontemplativní větev, ale také rodiny, které by se chtěla zcela věnovat péči o děti. Všechny tyto větve díla už jsou na světě, alespoň v malém rozsahu.

Dnes získalo v pěti domech, které má zatím hnutí v Cuzcu, 1640 dětí a mladých stravu, oblečení, lékařskou péči, školní vzdělání a další výchovu. Vzdě-

P. Jan s přáteli v Andách

lání umožňuje, aby jednou sami mohli pečovat o rodinu.

Je současně postaráno asi o 100 těžce postižených, kteří potřebují zvláštní péči. Dílo, které nedostává od státu nebo nějaké organizace žádnou podporu, udržuje se pouze Boží Prozřetelností, tzn. ochotou dárců věřících, je proto vděčné za každý cent, který přijde osiřelým dětem k dobru.

V současné době tito mladí i misionáři bydlí ve stísněných budovách, které jsou pro nedostatek základního zařízení velmi omezené. V domě sv. Tarcisia spí také misionáři z různých zemí stejně jako děti na poschodových postelích, někteří na trojposchodových, v chudém přístřeší. Je stále jasnější, že se musí co nejdříve realizovat projekt „Městečko kluků“. Díky Boží Prozřetelnosti dostalo již hnutí potřebný pozemek 40 km od Cuzca.

Idea „Městečka kluků“ ve výši 3 300 m se jeví jako neuskutečnitelný sen. Ale Pater Salerno se nevzdává naděje, „protože náš Pán, který nám zatím vždy pomáhal, nám nadále pomůže tento sen uskutečnit.“ Proto prosí všechny o modlitbu, aby milosrdný Pán otevřel velkodušná srdce a pohnul je k pomoci a uskutečnění tak důležitého projektu.

„Modlete se, aby nám Pán ve své dobrotě poslal mladé lidi, kteří cítí velkou touhu po svatosti a po službě chudým. To je záležitost, která mi leží na srdci, protože chudí v Andách vidí v misionářích velké bohatství, které je skutečně činí šťastnými.

Velice mě těší, že hnutí se rozrůstá co do počtu i do hloubky. Společenství sester služebnic chudých již překročilo počet 50 a myslíme již na nové objekty. I počet seminaristů v Ajofinu (Španělsko) vzrostl, takže musíme pomýšlet na rozšíření budov, abychom mohli přijmout nové seminaristy.“

„Máme velkou radost, že byli dva mladí z Itálie vysvěceni na

P. Giovanni Salerno s malou indiánskou holčičkou Ruth

jáhny. Velice mě bolí, když vidím, jak mnoho mladých ze zahraničí v různých sektách rozsevá koukol na mnoha místech Kordilér, zatímco nenachází-

Ruth o několik měsíců později ...

me takřka žádné mladé katolíky. Naše hnutí bylo založeno, aby chudým přineslo bohatství Církve, zvláště svátosti, ale bez kněží jsou jejich dveře pro naše chudé lidi uzavřeny.

V Peru jsem poznal jeden hřích, na který se v Evropě málo myslí: Je to hřích zanedbání a opomenutí, hřích toho dobrého, které jsme nevykonali. Jak mnoho mladých lidí ztrácí čas na diskotékách, v drogách a jiných neřestech, v neužitečných diskusích, zatímco zde by mohli vychovávat tak mnoho dětí a mladých nebo zachraňovat lidi ve vysokých Andách, kteří žijí ještě v době kamenné a nemají nikoho, kdo by se o ně postaral.“

Tolik P. Giovanni Salerno. Služebníci chudých Třetího světa nejen prosí, ale také nám darují, a to mnoho. Darují nám každodenní modlitbu, zvláště modlitbu k Matce Boží Panně Marii, Matce chudých, modlitbu misionářů, sester služebnic chudých a všech sirotků a nakažených dětí v různých domovech. Čím vyvážíme jejich modlitby?

Podle Der Fels 3/2005

Chudé indiánské děti

MISIE NA PLÁŽI

Na 80 mladých lidí využívá letní prázdninový čas k tomu, že se účastní v Loretu misijní akce na téma: „Misie a její dary“. Je to týden modliteb a prohlubování misijních témat, která vycházejí z darů, které může každý najít ve svém vlastním životě. Každý účastník má zaujmout nový postoj k sobě, ke světu a k přítomnosti a tím odhalit své vlastní povolání, svůj vztah k Bohu a k vyznání víry. Akce vrcholí tzv. misii na pláži v přímořském letovisku Porto Recanati.

Účastníci vycházejí ve dvojicích na pláž a do ulic Porta Recanati a zvou lidi, se kterými se potkávají, k sobotnímu večernímu setkání v jedné z farností malého města. Ve farním kostele je vystavena Nejsvětější Svátost a společné modlitby se tu střídají s chvílemi ticha. Je zde stále příležitost ke svatě zpovědi.

Cílem této iniciativy je pozvat lidi na místa, která už možná dlouhou dobu nenavštívili, a učinit tak na místě, kde to určitě nečekají. „Chceme tak předat zkušenost, že víru je možno hlásat i ve všední den a na ulici,“ říká vedoucí akce Ivano Lanzafame. „Přejeme si, aby mladí lidé, kteří přicházejí z celé Itálie, navrhli a uskutečnili po návratu domů ve svých skupinách a ve svém prostředí podobné akce.“

ODMÍTNUTÁ KRITIKA

Vatikan s veškerou rozhodností odmítl kritiku Izraele, podle níž Benedikt XVI. i jeho předchůdce Jan Pavel II. mlčí k teroristickým útokům, k nimž dochází v Izraeli. Vatikan tuto kritiku označil za „vytáčky a neuvážená prohlášení“. Jan Pavel II. opakovaně veřejně odsoudil terorismus i jednotlivé útoky proti Izraeli. Na některé tyto útoky však není možno ihned reagovat, protože bezprostředně po nich následovala izraelská odvěta, která nebyla vždy v souladu s mezinárodním právem. Nebylo tedy možno první útok odsuzovat a k druhému mlčet.

Kath-net

Evangelizace s mariánským předznamenáním (2)

Mariánská víra jako základ pro mariánsky laděnou evangelizaci

První a nehlubší důvod pro Mariinu spoluúčast na díle evangelizace je jistě základní mariánská pravda o jejím panenském božském mateřství. Z něho vychází jedinečný vztah matky k jejímu božskému Synu, který zahrnuje i okolnost, že Maria je jedinou lidskou vychovatelkou člověka Ježíše. Co toto postavení, které přísluší pouze Marii, vypovídá o Ježíši, nejsme schopni vystihnout vzhledem k nedostatku lidské zkušenosti pro tuto jedinečnost. Můžeme z toho pouze vyvodit, že tento vztah mezi matkou a synem byl hluboce vnitřní a všeobsahující. Otázka tedy dále zní, zda Maria skrze toto jedinečné mateřství nevstoupila do zvláštního vztahu nejen vzhledem k osobě Syna, ale také vzhledem k jeho dílu a zda tím není dán její podíl na jeho díle. Někteří kritikové mariánské nauky to popírají a uvádějí toto laciné přirovnání: „Protože Kolumbus objevil Ameriku, nemůžeme ještě jeho matku nazývat spoluobjevitelkou.“

Jenže toto přirovnání ignoruje jedinečnost a zvláštnost Kristova lidského zrození skrze Marii a Duchu Svatého. Protože vtělení Božího Syna není jako vtělení jiného člověka pouze předpokladem pro jeho pozdější způsob života, nýbrž je již spíše sama jeho skutečnost v jejím základě a jádru. To znamená, že Ježíšovo narození z Marie je již samo o sobě vykupitelské dění, je to spásná událost, ze které vyvěrají všechny další činy Vykupitele. Maria však byla aktivně spoluúčastná u tohoto základního vykupitelského přijetí Vykupitele a jeho předání lidstvu. Tato spoluúčast je uvedena v Písmu svatém a zásadně dále trvá, zvláště pokud jde o Mariin souhlas k tomuto Bo-

žímu činu, na který byla dotázána a na který odpověděla – Ano (Lk 1,26–38). Žádnou jinou ženu Bůh nikdy nežádal o souhlas stát se matkou. Když však Maria byla Bohem dotázána, vstoupila vnitřně do tohoto dění.

Bez Mariina souhlasu by nedošlo k vtělení Syna a nedostalo by se nám vykoupění. Toto mateřství znamená tedy pro Marii vnitřní spoluúčast na životě a působení Vykupitele, což je zřetelně zjevné i z vnějších životních příběhů obou těchto osob, např. Mariino spolupůsobení při prvním zázraku v Káně (Jan 2,1–11) a Mariina přítomnost pod křížem (Jan 19,25–27). Teologie proto pro tuto zvláštnost Mariina mateřství vytvořila zvláštní slovo a pojímá je jako integrální, celostní a univerzální mateřství. Maria není označována pouze prostě jako Matka Boží, nýbrž je označena jako matka a služebnice, jako matka a nevěsta Kristova, jako rodička a pomocnice Ježíše Krista. Tak bylo její mateřství spojeno také s Pánovým vykupitelským dílem.

Vykupitelské dílo Kristovo je určeno celému lidstvu a celému lidstvu slouží, především věřícím. Proto se Mariino mateřství ve svém působení týká jak věřících, tak v zásadě všech lidí. Proto byla již ve staré církvi známá základní věta, kterou pak přesněji formuloval sv. Augustin, když řekl: „Matka Krista je také matkou jeho údů..., protože z lásky spolupůsobila, aby byli věřící znovuzrozeni v Církvi, která je tělem této Hlavy.“⁽²⁰⁾ To je významná věta, kterou Jan Pavel II. opakuje v *Redemptoris Mater*⁽²¹⁾. Ta přiznává Marii skutečné mateřství také vůči věřícím, i když je to mateřství duchovní povahy. To znamená, že Maria neporodila věřící fyzicky, nýbrž

skrze víru a lásku spolupracovala na jejich zrození. V důsledku toho jí byly přiznány tituly „Matka věřících“ a „Matka všech živých“⁽²²⁾.

Z účinného spojení s věřícími, což znamená se zaměřením na všechny lidi, vyplynul záhy poznatek o zvláštním vztahu Panny Marie k Církvi, do které, jak uvádí sv. Augustin, přivádí nové údy. Proto nazýval Marii na Západě již sv. Ambrož „Typus Ecclesiae“⁽²³⁾, tedy předobraz, ve kterém byla Církev od počátku uskutečněna. Ona již na počátku naplnila to, co je úkolem Církve, totiž přijímat ve víře Krista a spolu s ním přinášet oběť (což je u Marie obzvláště zřetelné na Kalvárii) a zprostředkovat lidem ovoce vykoupění. Postavení Marie ve vzniku Církve nabízí také podnět zřetelněji charakterizovat Mariin vztah k Církvi, což se stalo již v 11. století, když byl Marii přiznán titul Matka Církve, který pak Pavel VI. na základě této staré tradice zdůraznil a vyhlásil. Dal k tomu i platné vysvětlení: „Jako na Kristovu Matku je třeba nahlížet na Marii také jako na Matku všech věřících a pastýřů, tj. Církve.“ Při zdůvodnění vyšel z toho, že Maria jako „nová Eva, jako Matka Církve pokračuje v plnění své mateřské role.“⁽²⁴⁾ To platí podle základu integrálního, univerzálního mateřství nejen pro počátek, nýbrž pro celý život Církve.

Všechny tyto vztahy Panny Marie odvozené z mateřství jsou současně konkrétními tituly a znaky, neboť jsou odvozeny z božského mateřství. Víra a teologie však s postupem doby vyslovila to, co Maria v lidstvu působí, také v teoretickém titulu, který byl odvozen právě z Kristovy blízkosti. Maria byla pro odlišení od Krista označena titulem „Prostřednice“, protože svým mateřským činem lidem zprostředkuje spásu, aniž by ji sama jako Kristus vytvořila a způsobila. Tato funkce „zprostředkování Krista“ byla vyjád-

řena nejdříve na Východě v obrazech a metaforách, když byla zobrazována jako „most mezi nebem a zemí“, jako „vodovod“ nebo jako „nebeský žebřík“.

V úsilí upřesnit tyto obrazné výpovědi a přivést je na společného jmenovatele přistoupil Západ v 9. století k použití titulu „mediatrix“ – „prostřednice“ mezi Bohem v Ježíši Kristu na straně jedné a lidstvem na straně druhé. Maria tak postoupila tímto novým aspektem do čela lidstva tím, že svým Ano přijala spásu v Ježíši Kristu pro celé lidstvo a svým jednáním při porodu a pod křížem ji zprostředkovala a předala ve víře a lásce celému světu. Protože pak to, co spásu v nejlustnějším smyslu tvoří, je Boží milost, kterou zahrnuje Ježíš Kristus jako Hlava milosti, mohl v raném středověku získat své oprávnění také titul „Prostřednice všech milostí“. Tím, že Maria byla vzata do nebe a sedí po pravici svého Syna, vzrostlo toto postavení z prostřednictví všech milostí k plnosti moci jakožto Přímluvkyně u svého Syna.

Když dále pomysleme, že Maria toto postavení v díle vykoupění nikdy nepřijímala pasivně a nenechala působení Vykupitele přecházet kolem sebe, nýbrž aktivně se na něm podílela, můžeme si vysvětlit také vznik těch představ a pojmů, které zdůrazňují Mariinu spoluúčast na vykoupění jako „coadiutrix“ – „spolupracovnice“, „socia“ – „společnice“ při díle vykoupění, což zdůrazňuje její spoluvykupitelský podíl, pochopitelně v podřízenosti Kristu⁽²⁵⁾.

Pod tituly „Prostřednice“ a „Spolupracovnice“ vystupuje zřetelně Mariino panensko-mateřské spolupůsobení při vykoupění a stejně tak při apoštolsko-misijním konání chápaném jako dílo evangelizace, přesněji řečeno při vydávání svědectví o Kristu ve víře a v lásce a předávání jeho božského života v Církvi všem lidem. Je-li Kristus sám nositel spásy, kterého list Židům

nazývá „Apoštol“ (Žid 3,1), pak smíme a musíme uznat také Mariino spolupůsobení na apoštolském a evangelizačním konání uskutečňovaném v Kristu. To začalo již při počátku nové doby spásy a je nemyslitelné bez dalšího pokračování, protože původ a začátek jsou otevřením celku a tomuto celku vtiskují trvalé stopy. Na všech daných datech a faktech je možno prokázat, že mariánská víra ve věřících je základem všeho apoštolského konání v Církvi, bez něhož úkol evangelizace není ani myslitelný, ani zvládnutelný.

Tento úkol trvalého evangelizačního apoštolátu nelze smysluplně uskutečňovat, jestliže si k tomu povolání apoštolové a evangelizátoři, a to jsou všichni věřící, nevytvoří svůj subjektivní osobní vztah k Panně Marii a jestliže objektivní pravdu víry neučiní také vlastním osobním obsahem a obsahem zřetelně vyjadřovaným. To nutně vede k formování mariánské zbožnosti. Všechny jmenované mariánské poznatky a pravdy nejsou nic platné bez přínosu mariánské úcty, bez vnitřní náboženské oddanosti a napodobování Panny Marie všemi věřícími. Také dějiny misí, misijních řádů a společností ukazují, že mariánský ráz jejich působení by nikdy nebyl uskutečnitelný bez vnitřní úcty k Matce Boží. Proto musí být mariánská úcta přijata jako formující prvek díla evangelizace. Když pak pokládáme mariánskou víru za duchovní základ evangelizace, pak musíme chápat a brát vážně mariánskou úctu jako vnitřní impuls pro růst a rozmach evangelizace.

(Dokončení)

Poznámky:

(20) De sancta virginitate, 6.

(21) Redemptoris Mater, 92.

(22) Matka Církve ML IV, 533.

(23) Srov. J. Huhn, Ambrosius ML I. 126-129.

(24) AAS 60 (1968) 439.

(25) Srov. Spoluykupitelka ML IV. 484-486.

Světový den mládeže v Kolíně nad Rýnem

Svědectví

Dvě karmelitánky Maria Virgines a Maria Carmen de Jesús se jako mladé dívky účastnily Světového dne mládeže v Santiagu de Compostela v roce 1989. Těmto dívkám se přihodilo něco, co radikálně změnilo jejich život. Když slyšely slova papeže Jana Pavla II: „Nemějte strach stát se svatými“, pochopily to jako výzvu tak vášnivou a otcovskou, že pocítily povinnost na ni vážně odpovědět a oblékly hábit karmelitánek. Mohly a mohou se tak účastnit na síle modlitby, která provází všechny další SDM.

* * *

Sestra Terezie Miriam od Milosrdné Lásky a Nejsvětější Trojice vypravuje tuto svou zkušenost:

„Žiji na Karmelu v Kyjevě na Ukrajině. V roce 1995 jsem byla pokřtěna. V roce 1997 jsem měla tu milost účastnit se setkání mládeže s Janem Pavlem II. v Gorzowě v Polsku. V tom okamžiku jsem uslyšela, že Bůh volá právě mne. Ale neměla jsem dost síly

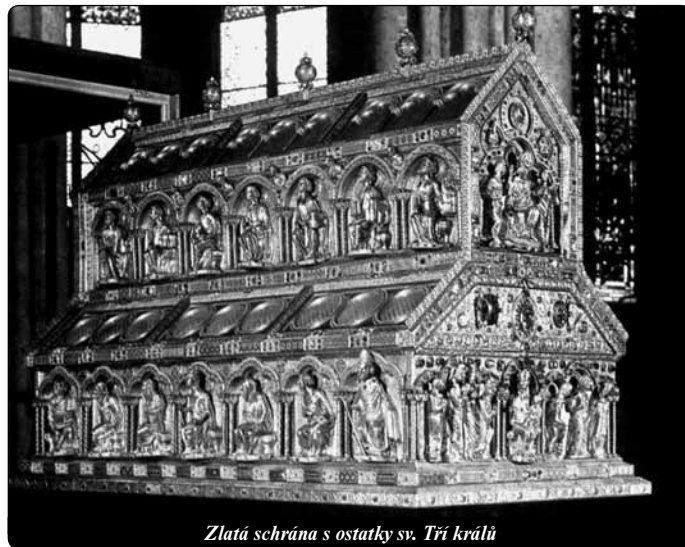

Kolínská katedrála

k rozhodnutí. Během mše svaté spolu s ostatními mladými lidmi jsem pocítla, že tuto sílu mám. Ale byla jsem sama a říkala jsem si, že to nejsem schopna dělat. Ale opakovala jsem si: Jestliže mi Pán pomůže, nic není nemožné. Papežova přítomnost

byla velkou pomocí, a také přítomnost mnoha mladých lidí jako jsem já. A pak nastalo mimořádné mlčení během mše svaté. Náhle přišla síla: z Eucharistie. Náhle uprostřed toho množství mladých lidí se ocitlo jedno srd-

pila 14. října 1933... Je to jedna z nás, jedna z vynikajících hledaček pravdy... Poznala pochybnosti a nejistoty, úspěchy i zklamání, radosti i bolesti. Vstoupila do tragického seznamu těch, kteří byli zabití v Osvětimi (zemře-

Zlatá schrána s ostatky sv. Tří králů

ce ve velkém společenství. Chtěla bych říci všem mladým, aby se nebáli zcela se zasvětit Bohu, protože Bohu můžeme vždy plně důvěřovat.“

Dopis kolínských karmelitánek

Mladí přátelé, přicházíte do Kolína z celého světa a my, které žijeme a modlíme se na Karmelu v Kolíně, Vás vítáme. Očekáváme Vás spolu se sv. Edith Steinovou (sestrou Benediktou od Kříže), která žila v naší komunitě, kam vstou-

la zde v roce 1942), pošlapání a zničení jako bezejmenní. Prožila tuto tragédii s neobyčejnou osobní svobodou, posilována silou modlitby... Židovka a křesťanka, mystička na prahu třetího tisíciletí, v jejíž osobě se spojuje příznačná jednota každého člověka: jeho nejosobnější důstojnost, vnitřní svoboda, jeho všesvětový význam. Jako Terezie z Avily může Edith Steinová vyznat: Jen Bůh, rozhodně Bůh stačí. On nikdy nezklame.

Sestra Ancilla

BŮH V KYBERNETICKÉ KAVÁRNĚ

V Jižní Koreji provozuje salesiánský kněz Stephen Yang již pět let katolickou internetovou kavárnu, kterou navštěvuje na 5 000 hostů. To je velký úspěch pro tuto iniciativu, kterou využívají i lidé nevěřící v Krista. Kavárna je dostupná na internetových stránkách <http://cafe.daum.net/ggreen>. Jméno připomíná místo, kde v roce 1784 vznikla korejská katolická církev, když jedna skupina Korejců se po četbě čínské bible rozhodla přijmout katolickou víru.

Pater Yang chce tak podpořit katolickou přítomnost v korejském internetu. Neomezuje se pouze na internet. Dochází zde i ke konkrétním gestům solidarity, když se mladí lidé angažují ve prospěch potřebných, kteří se nacházejí v katolických zařízeních.

Kath-net

Počátky Církve (19)

Pavlovo umučení
Sk 21,1-25,12

Používáme slovo *umučení*, abychom tak pomohli čtenáři číst celý tento oddíl. Lukáš v prvních 16 verších dává jasně najevo, jak učedník pojímá Ježíšovo umučení.

V evangeliu jsou tři slavnostní předpovědi Ježíšova umučení a také Lukáš nám zde představuje tři, které ohlašují umučení Pavlovo.

První jsme již četli v Pavlově řeči na rozloučenou v Efesu: *Od města k městu mi Duch Svatý dosvědčuje a říká, že mě čekají pousta a souzení* (20,23).

Během cesty mezi Milétem a Caesareji jsme zaznamenali zastávku v Týru. Křesťané, kteří ho zde přijali, byli již uvědoměni od Ducha Svatého. A proto říkají Pavlovi, *aby nechodil do Jeruzaléma*. Je logické, že Pavel nepřijímá. *Proto nás vyprovodili k lodi. Na břehu jsme poklekli a modlili se*. Lukáš mluví v množném čísle, protože byl přítomen. *V Caesareji jsme zůstali sedm dní v domě jednoho misionáře*.

Ale po několika dnech přišel z Judska prorok jménem Agybos. Vzal Pavlův pás, svázal jím své ruce a nohy a řekl: *„To praví Duch Svatý: Muže, kterému patří tento pás, židé v Jeruzalémě takto svážou a vydají pohanům.“* Lukáš pokračuje: *Naléhali jsme na něho my i lidé odtamtud, aby do Jeruzaléma nechodil, ale nemohli jsme ho přemluvit. Proto jsme řekli: „Ať se stane, co chce Pán!“ Někteří cesarejští vykonali tu cestu s námi.*

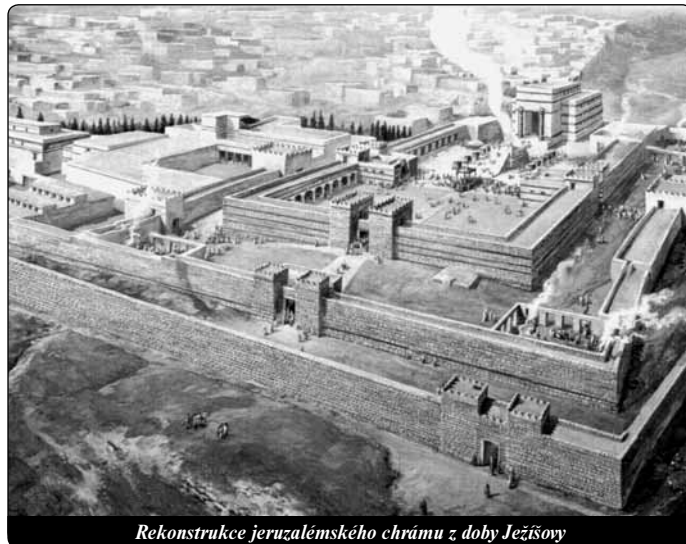
Setkání s křesťany
(21,17-25)

Jejich příchod do Jeruzaléma přijali bratři s radostí. Je pochopitelné, že se jednalo o helénské židokřesťany. Jinak tomu bylo, když se Pavel odebral k Jakobovi. Vyprávěl podrobně, *co všechno Bůh vykonal mezi pohany skrze jeho službu*.

Bohužel. Text budí dojem, že to všechno Jakuba příliš nezaujalo, on se zajímal pouze o židokřesťany. *„Říkají o tobě, že navádíš všechny židy, kteří žijí mezi pohany, aby odpadli od Mojžíše, prý říkáš, že své děti nemají dávat obřezat ani žít podle otcovských obyčejů. Co nyní dělat?“*

Když slyšíme Jakobovo *Co nyní dělat?*, zdá se nám, jako bychom měli před sebou církev uzavřenou do věrnosti Mojžíšovu Zákonu a těm tradicím, které podle Ježíše brání pravé účtce k Bohu (Mk 7,7).

Jakub vyzve Pavla, aby se podřídil obřadům očišťování, které má vykonávat každý dobrý žid, když přijde z pohanského světa do Jeruzaléma. Pavel svým kázáním se opravdu ponořil do tohoto světa, ale on ho posvěcoval hlásáním evangelia. Nicméně podle zásady *chovat se u židů jako žid* (12 Kor 9,21) podřizuje se očišťování, i když ví, že očištění může obdržet pouze od Krista. Navíc slyší od Jakuba, jako by „on“, nikoliv sněm poslal pohanům list, ve kterém se oznamuje, že *nemají jíst, co bylo obětováno modlám atd.* Pavel musí se smutkem konstatovat, že židokřesťané dosud nepoznali pra-

Rekonstrukce jeruzalémského chrámu z doby Ježíšovy

vou svobodu v Kristu a nevědí, že Bůh pokládá všechny pokrmy za čisté, i když by měli vědět, co v té věci prohlásil Petr v Joppe a v Caesareji.

Pavel zadržen v chrámě
(21,26-40)

Pavel dokončoval své očišťování, když ho spatřili někteří židé z římské provincie v Asii. Chytili ho a začali křičet: *Izraelité, pomozte, to je ten člověk, který vsude mluví proti našemu národu. A teď dokonce uvedl do chrámu pohany a tím poskvřnil toto svaté místo... Vlekli ho ven a pokoušeli se ho zabít, když v tom přišel velitel stráže s kohoutou, vytrhl*

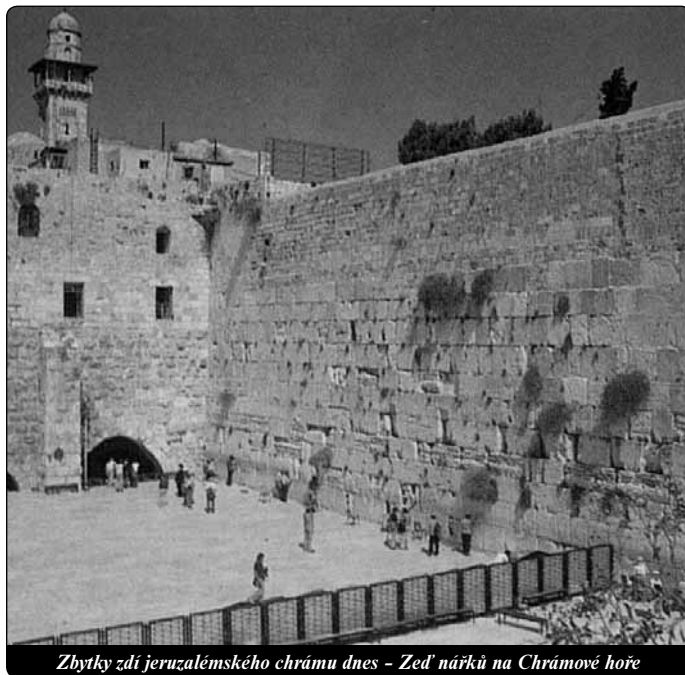
ho z rukou davu a zatkl. Zjišťoval si od lidí informace, ale jeden říkal to a druhý ono, zatímco dav křičel: *Na smrt, na smrt s ním*. V Ježíšově případu volali: *Na kříž s ním!*

Vojáci ho již odváděli pryč, ale když měli vstoupit do brány pevnosti, Pavel požádal velitele: *Dovol mi promluvit k lidu*. Velitel to povolil.

Pavlova řeč (22,1-21)

Když lid uslyšel, že Pavel chce promluvit hebrejsky, utiřil se. Pavel řekl:

*Bratři a otcové, poslyšte mou obhajobu. Já jsem Žid. Narodil jsem se v Tarsu v Kilicii, ale vyrostl jsem tady v tomto městě a přesně jsem byl vychován, jak to žádá zákon, ve škole Gamaliela. Gamaliel byl horlivý žid velice duchovně založený. Židovská tradice říká: Když zemřel, sláva zákona upadla a zemřela čistota a zdrženlivost. Proto Pavel řekl: *Vychován tím Mistrem byl jsem plný horlivostí, jak je tomu u vás dodnes. Proto jsem pronásledoval toto učení až na smrt. Jedná se o učení o Ježíši Kristu, protože tehdy cítil ve svém svědomí povinnost pronásledovat je a činil tak s velkou horlivostí, jak může dosvědčit velekněz a celá rada starších. Od nich jsem dostal listy pro bratry v Damašku a odebral jsem se tam, abych i odtamtud přivedl svázané křesťany do Jeruzaléma. Ale když jsem se blížil**

Zbytky zdi jeruzalémského chrámu dnes - Zeď nářků na Chrámové hoře

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

žil k Damašku, náhle mě obklopilo z nebe oslnivé světlo. Padl jsem na zem a slyšel jsem, že ke mně mluví nějaký hlas: „Šavle, Šavle, proč mě pronásleduješ?“ Odpověděl jsem: „Kdo jsi, Pane?“ Odpověděl mi: „Jsem Ježíš Nazaretský, kterého pronásleduješ.“ A vypráví dále o svém povolání, jak jsme to četli v 9,1-18. Je zajímavé, jak zde mluví o Ananiášovi, aby vzbudil pozornost: *Zbožný člověk podle Zákona, který měl nejlepší pověst u tamních židů.* Právě ten mě pokřtil a řekl mi: *Bůh našich otců* (to je pro posluchače významné) *tě předem určil k tomu, abys poznal jeho vůli, viděl Spravedlivého a slyšel jeho vlastní hlas. Ty mu přede všemi lidmi budeš svědčit o tom, co jsi viděl a slyšel.* To je velmi důležitý text. Vyjadřuje, že svědectví, které má podávat o Ježíši mezi pohany, je podle **vůle Boha otců**. Proto zde není žádné narušení dějin. Jinými slovy: Ježíš je naplněním Zákona. Kdo ho odmítá, **nekráčí s Bohem dějinami.**

Tím Pavel vysvětlil svou proměnu z horlivého žida na křesťana, ale má ještě jednu zkušenost, kterou musí sdělit: *Když jsem se pak vrátil do Jeruzaléma, modlil jsem se v chrámě a upadl jsem do vytržení. Přišel ke mně a řekl mi: „Bratře Šavle, at zase vidíš!“ A v tom okamžiku jsem opět nabyl zraku a uviděl jsem ho. On pak mi řekl: „Pospěš si a rychle odejdi z Jeruzaléma, protože tvoje svědectví o mně nepřijmou.“ Já jsem odpověděl: „Pane, oni přece vědí, že právě já jsem dával zavírat do žaláře a bít v synagogách ty, kteří v tebe uvěřili. A když tekla krev tvého svědka Štěpána, já jsem stál při tom.“ Ale on mi řekl: „Jdi, protože já tě posílám mezi pohany.“ Tu oni začali křičet: *Pryč ze země s takovým člověkem. Nesmí už dále zůstat naživu!* Znělo to jako když křičeli proti Ježíši: *Pryč s ním! Ukřižuj, ukřižuj ho!**

(Pokračování)

Z Maria Ausiliatrice 11/2004
přeložil -lš-

a jeho představy zdály nepohodlitelné, a tedy nepřijatelné. Ani ve snu ho nenapadlo, že v dobré vůli a s nejlepším úmyslem navrhuje vlastně něco, co je v rozporu se samou podstatou Ježíšova poslání. Tak tedy už na samém začátku, ještě za své osobní přítomnosti se Boží Syn setkává s „lidskými“ tendencemi smlouvat a odkládat v Božím království stranou to, co se nám jako lidem jeví nepohodlné a příliš náročné. Co po nás Bůh může či nemůže požadovat, posuzujeme podle svých lidských zdání. Jenže naše subjektivní názory jsou krajně labilní měřítko. Čím více jsme z pohodlnější, zchoulostivější, zvlažněli a duchovně zlenivěli, tím více roste naše troufalost při samozvané cenzuře a lícitaci s Božími požadavky a nároky. O tom, co nám působí potěšení, prohlašujeme: To nám přece Bůh nemůže brát! A jestliže se nám něco stalo obtížným a nepohodlným, soudíme, že něco takového po nás Bůh nemůže žádat. Kdybychom si dali tu práci a analyzovali jeden modernistický blud za druhým, zjistili bychom, že je nakonec všechny můžeme přivést právě na tohoto společného jmenovatele: to, co od nás Bůh oprávněně požaduje, je už na nás podle našeho názoru příliš. Mezi Božím a lidským smýšlením tak může vzniknout opravdová propast, až se nám tyto dva světy jeví přímo neslučitelné. Pokud máme ještě tolik soudnosti, že si netroufáme svalovat vinu za tento rozpor přímo na Boha, obrátíme se proti církvi a obviníme ji, že nám Boží vůli a Boží přikázání nesprávně interpretuje. Co si však troufáme ze všeho nejméně, je připustit, že chyba je na naší straně, protože naše zblouďení zašlo tak daleko, že se domáháme něčeho, co je v rozporu s naším vlastním zájmem. Ačkoliv tedy problém je v nás, na své vnitřní dogma o vlastní neomylnosti nedáme dopustit. Boží moc a moudrost a dobrotu si necháváme jen jakoby v záloze pro

ten případ, kdy se naše vlastní lidská moudrost a vypočítavost ocitne v úzkých, abychom se měli na koho obrátit.

Kdyby se tak někdo choval vůči nám, cítili bychom se do hloubi duše uraženi. I zde se však projevuje, jak se Boží smýšlení zásadně liší od našeho smýšlení. Bůh se i na tuto naši hrubou nevzděčnost, pýchu a opovážlivost dívá se shovívavostí a trpělivostí pro nás nepředstavitelnou a jako by ustavičně vynalézal nové a nové cesty, jak nás přesvědčit, že své lidské tvory nekonečně miluje a nemá s nimi naprosto jiný záměr, než přivést je k té nejsvrchovanější a nejdokonalejší blaženosti. Cestu k této blaženosti nám nezkomplikoval a nekomplikuje On, ale my sami. On nevymyslel a nestvořil ani námahu, ani bolest, nemoc ani smrt. To všechno je výsledek naší vlastní neposlušnosti - hříchu. Každý hřích je něco jako hrubý ničivý zásah do složitého a vznešeného díla stvoření. Hříšnou volbou předáváme vládu nad ním z rukou Božích do rukou nepřítele, který toto dílo i jeho Stvořitele nenávidí a má jeden jediný zájem: zničit nás, naši radost a naše věčné štěstí. Nesmíme se divit, jestliže důsledky takto vykořeněného a rozrušeného řádu pak na nás dopadají v nejrůznější podobě způsobem pro nás nevysvětlitelným.

Naše jediné štěstí je, že Bůh opravdu nesmyslí tak jako my. Kdyby Bůh smýšlel jako my, přenechal by nás osudu, který si hříchem sami volíme. On však se neodvrací ani od těch, kteří se odvracejí od něho. Dokonce i to, co si ďábel vymyslel k našemu zničení, proměňuje v prostředek naší záchrany. Ve svém Synu, proti kterému vládce tohoto světa nic nezmuže, přijal a prožil všechno utrpení a smrt, které se mu Petr snažil vymluvit, přemohl je a proměnil v cestu návratu do Boží náruče a ztracené blaženosti. Protože jsme se z Boží náruče vytrhli a utekli

dobrovolně, můžeme se tam jen dobrovolně vrátit cestou, po které nás Syn předešel. Ale co má s námi dobrý Bůh dělat, když na jeho příklad a nabídku odpovíme: „To nejde, to je příliš, to přece po nás nemůže chtít!“? Výčet toho, co jsme z nepříznivé pohodlnosti odsunuli a odhodili, by byl dlouhý, a vlastně také smutný. Každé z pohodlnění je ve skutečnosti směrovka opačným směrem.

Když se nám Kristův vlastní příklad zdá příliš vzdálený a neschůdný, přibližuje nám schůdnost a přijatelnost své cesty na svých vyvolených duších, na lidech z masa a krve jako jsme my. Třeba na sedmileté holčičce. Do jaké míry je to od něho bezcítěné a bezohledné, když dopustí nevýslovné utrpení na nevinné dítě, to nemůžeme posuzovat my, ale to dítě samo. Jestliže však toto dítě přijímá svůj úděl s tak jasnou tváří, že její vlastní matka pochybuje, zda to dítě vůbec trpí, ukazuje nám přesvědčivě, že to, co od nás Bůh chce, nikdy není a nemůže být příliš. Ale co může chtít od duší, které pokládají za „příliš“ každé nepohodlí, každé sebezapření, každou obtíž, o oběti ani nemluvě?

Proč se maličká Nennolina usmívá i ve strašném utrpení? Protože důvěrně a upřímně **miluje** svého Pána. Křesťané trpí a strádají zvláštním rozkošem, který není problémem jednoty, ale problémem lásky. Jako Kristovy údy jsou povolání, aby svou spoluobětí s Kristem táhli lidstvo z temnot pohanství a hříchu ke světlu a k Bohu. Jestliže však křesťané vidí cíl ne v kříži, ale v blahobytu, jestliže jsou rozdělení na z pohodlné pasivní bonvivány, kteří se nechávají táhnout, a na „maličký zbytek“, který táhne, ačkoliv se na něho ostatní dívají s despektem, pak má křesťanství co dělat, aby utáhlo samo sebe, k nesmírné škodě ostatního světa. To, co se jeví příliš nepohodlné a těžké, není důvodem k reklamaci, ale ke zpytování, v jakém stavu je naše víra a láska.

-red-

Výzvy fatimského poselství (23)

A nemůžeme říci, že na tuto modlitbu nemáme čas, neboť je to tentýž čas, který věnujeme svým zaměstnáním. Tak jako to dělá manželka, která pracuje po boku svého muže a vede s ním důvěrný a pokojný rozhovor: říká mu, jak velmi si ho váží pro veškerou jeho práci ve prospěch rodiny, chválí jeho vědění a poznání, povzbuzuje ho v jeho práci, prosí ho o pomoc a radu, sdílí mu své starosti a touhy. Tak jako to dělají děti, kteří hovoří o všem se svým otcem, vše mu sdílejí a vše od něho očekávají. Jako matka, která se stará o své děti a stále jim má co říci, třebaže jí nemohou porozumět, protože jsou malé nebo roztržitě. Nám však Bůh vždy rozumí, vždy nás slyší, vždy nás vidí a vždy nám odpoví.

Existuje také mentální modlitba, která je obecně označovaná jako „meditace“. Spočívá v tom, že se postavíme před Boha a uvažujeme o některém ze zjevených tajemství, některé události z Pánova života, některém bodu nauky, o Božím zákoně nebo o některé ctnosti, kterou nacházíme pro náš příklad u Ježíše Krista, Panny Marie či svatých.

Tato modlitba je velmi prospěšná, jestliže ji konáme dobře. Proto je nutné probrat s Bohem to, o čem rozjímáme; zahledět se do sebe samých, abychom viděli, kde máme růst ve ctnosti odpovídající tématu, o kterém rozjímáme, např. ve víře, v pokoře, v lásce nebo v duchu oběti, abychom vítězili nad svojí nechutí a těžkostmi, svými rozmary a zlozvyky, svými pokušeními. A všechno toto učiněné v důvěrném rozhovoru s Pánem: všechno s ním probrat v jistotě, že on nám dá světlo, milost a sílu, abychom zůstali věrní až do konce a skutečně nili ideál nadpřirozeného života, o nějž usilujeme a který Bůh po nás chce a od nás očekává.

Existuje pak modlitba, která se obvykle označuje jako „kontemplace“. Spočívá v ještě dů-

věrnějším vztahu s Bohem; člověk proniká ještě intenzivněji do Boží přítomnosti v sobě samém a odevzdává se ještě důvěrněji působení Boží milosti, světla a lásky v sobě.

Duše, obklopená nadpřirozenou atmosférou, se nechá vstřebat, pozdvihnout a proměnit Božím působením, které ji očišťuje a pohlcuje; je pohlcená, očištěná, proměněná a pozdvihnutá Božím působením, které cítí, ale neví jak. Bůh může jistě

udělit tuto milost člověku, aniž by zde bylo z jeho strany nějaké úsilí, ale normálně Pán očekává, že sem člověk dojde věrným kráčením po cestě ústní a mentální modlitby, protože skrze tuto cestu se duše očišťuje a odpoutává od pozemských věcí, aby se odevzdala jedině Bohu.

Je málo, velmi málo duší, které sem dospějí, protože je málo, velmi málo těch, kdo se zcela odpoutají od materialismu života, od ambicí vycházejících ze sebelásky, chamtivosti, pýchy a touhy po počtách. I když tyto věci nemusejí dospět k tomu, aby byly hříchem, přesto připoutávají duši k prachu země a zabraňují jí pozdvihnout se do nejvyšších oblastí nadpřirozena.

Tak nikdy nedospějí k tomu, aby zakoušely důvěrné slasti Boží lásky, protože Bůh může komunikovat s duší jen tehdy, když jí shledá toužící přijmout jeho

milosti, disponovanou slyšet jeho hlas a kráčet po jeho cestách. Neexistuje nic na zemi, co by se mohlo srovnat se štěstím, jež zakouší člověk v důvěrném sjednocení s Bohem. Naneštěstí neumíme ocenit tyto dary, vážit si tohoto bohatství, ani neumíme žít toto obdarování. Také proto je nutné, aby nám Pán udělil zvláštní milost, kterou si nezasloužíme, ale již nám udílí z milosrdenství a z velké lásky, kterou k nám má.

Uzavírám, že modlitba je nezbytná pro všechny a že všichni máme konat modlitbu, ať ústní nebo mentální nebo kontemplativní.

Ježíš Kristus nám vedle toho, že nám doporučoval modlitbu, zanechal velký příklad života modlitby. Tak – vypráví nám evangelium sv. Lukáše, aby dokázal nutnost toho, že se máme všichni stále a neúnavně modlit, pověděl nám podobenství o nespravedlivém soudci. Hned nato máme podobenství o farizeovi a celníkovi v chrámě: zatímco farizeus byl pyšný na své dobré skutky, celník pokorně konal svou modlitbu a prosil o Boží odpuštění: „Bože, buď mi milostiv mně hříšnému!“ Říkám vám: Celník se vrátil domů ospravedlněn, ne však farizeus. Neboť každý, kdo se povyšuje, bude ponížěn, a kdo se ponizuje, bude povýšen (Lk 18,13–14). Protože všichni jsme hříšníci, máme všichni zapotřebí modlit se s pokorou a vytrvalostí.

Právě v tom nám dal božský Spasitel příklad, protože vzal na sebe naše hříchy a chtěl se za nás modlit. Bylo to tak, že předtím, než začal svůj veřejný život, strávil čtyřicet dní a čtyřicet nocí na poušti, aby se modlil a postil, a tak za nás činil pokání. Tímto způsobem nám chtěl nejenom dát příklad, ale také obětovat Otci důstojné dostiučinění za naše hříchy a učinit plodným svůj apoštolát, když se na něj připravil silou modlitby a pokání.

Písmo svaté říká, že Ježíš Kristus chodil často do chrá-

mu a do synagog, aby se účastnil společných modliteb Božího lidu. Při jedné z těchto příležitostí, když uviděl v jeruzalémském chrámě prodávače, rozhněval se kvůli profanaci a vyhnal je ven se slovy: *Je psáno: „Můj dům at je domem modlitby“, ale vy z něho děláte lupičské doupe* (Mt 21,13). Jistě to, co se zde říká o jeruzalémském chrámě, platí stejně o našich chrámech, které jsou zasvěceny Bohu, aby byly domem modlitby. Svatyně, kostely a kaple ve farnostech, seminářích a řeholních domech mají být domy modlitby, kde se Boží lid shromažďuje okolo Krista, aby v jednotě s Kristem vzdával Otci své chvály, díkyvdání a prosby; aby v jednotě s Kristem obětoval Otci své práce a utrpení, svůj každodenní kříž a svůj celopal za spásu svých bratří a sester.

Našich chrámů si máme vážit, protože jsou to domy Boží. Kristus, pravý Bůh a pravý člověk, je tam přítomen ve svatostánku a připraven setkat se se svým lidem, vést s ním rozhovor, pomáhat mu, živit ho: *„Já jsem chléb života (...). Kdo bude jíst tento chléb, bude žít navěky“* (Jan 6,48.51).

Kostely jsou domy našeho nebeského Otce. Jako se děti shromažďují kolem otce, aby slyšely jeho slova, naslouchaly jeho poučením a řídily se jeho příkazy, tak se Boží lid shromažďuje v domě svého Otce kolem Krista, aby slyšel jeho slovo, předložil mu své potřeby, získal jeho přízeň a zpíval mu své chvály.

Nyní hovořím o společné modlitbě, které se máme všichni účastnit. Jdeme do kostela, abychom se modlili, abychom spojili v jeden chór svou modlitbu s modlitbou svých bratří a sester: k tomu dochází, když se shromažďujeme k slavení Eucharistie, k adoraci Nejsvětější svátosti, k modlitbě růžence a k jiným společným pobožnostem.

(Pokračování)

Přeložil P. Štěpán M. Filip OP

POUTNÍ MŠE SVATÁ V DYJI U ZNOJMA

Poprvé od roku 1941 bude v poutním kostele v Dyji u Znojma celebrována slavnostní poutní mše. Malé bohoslužby se zde dosud konaly jen pro několik věřících v sakristii kostela, který byl od roku 1971 nepřístupný, protože bylo do jeho interiéru postaveno dřevěné lešení pro restaurátorské práce, nepřístupný. Dnes se znovu otevírá veřejnosti, a to v mnohem širším měřítku: poutníkům z Moravy, Dolního Rakouska, Bavorska a dalších zemí. Slavnostní mši svatou bude celebrovat znojemský děkan Jindřich Bartoš v **neděli 21. 8. 2005 v 16 hodin**.

Po slavnostní mši svaté bude možnost prohlídky freskové výzdoby kostela s výkladem a možnost seznámit se s postupem restaurátorských prací. Kostel v Dyji, jedinečný doklad závěru barokní kultury na Moravě, byl vystavěn v letech 1769-1774 nákladem premonstrátského kláštera v Louce u Znojma, v následujících letech byla provedena fresková výzdoba a roku 1778 byl kostel vysvěcen. Interiér kostela v Dyji zůstal téměř v původním stavu. Na jeho vytvoření se podílela nejvýznamnější osobnost středoevropského barokního malířství Franz Anton Maulbertsch (*1724 Langenargen - †1796 Vídeň) se svými spolupracovníky Josefem Winterhalderem ml., Felixem Ivo Leicherem a dalšími. Ojedinelý ikonografický program vyjadřuje tajemství Spásy a jeho autorem je pravděpodobně správce dyjské řádové rezidence P. Gerlach Hengel.

Další program 21. 8. 2005: 17.15 hodin: prohlídka kostela, fresek ● 18.00 hodin: pro zájemce přesun autobusem do Louky ● 18.30 hodin: klášter v Louce - vernisáž fotografické výstavy Pojďte a naslouchejte stínům - Barokní inspirace ve fotografiích studentů FAVU a Semináře dějin umění FF MU v Brně ● 19.00 hodin: ochutnávka vín ● 20.00 hodin: odjezd autobusu z Louky.
Další informace: Moravská galerie - Klára Kubičková, tel. 724 516 672, e-mail: klara.kubiczkova@moravska-galerie.cz.

I po prázdninách pořádá Centrum naděje a pomoci diskusní setkání pro snoubence a novomanžele s názvem „**Povídání o manželství**“.

Před tak důležitým životním krokem, jako je uzavření manželství, je důležité se dozvědět, co snoubence čeká, jaká úskalí, povinnosti, ale i radosti mohou z tohoto kroku plynout. Ve čtyřech setkáních se snoubenci dozví o významu manželství i v dnešní době, co přináší i co žádá. Seznámí se s rozdíly mezi mužem a ženou jak po psychické, tak po sexuální stránce. Povzbudí se, že konflikty se dají řešit i jinou cestou než rozvodem. Páry se motivují k otevřenosti vůči životu i k celoživotní věrnosti. Mladým novomanželům tato setkání pomáhají řešit možné potíže, které se již objevily, a především problémům předcházet. Nejde jen o důležité informace, ale i o vzájemné sdílení se s ostatními páry. Setkání se konají v pondělí ve večerních hodinách v klubovně Centra naděje a pomoci, Hybešova 40, Brno.

Centrum naděje a pomoci pořádá **pravidelné setkání pro ženy**, které hledají zaměstnání nebo jim končí rodičovská dovolená a uvažují, co dál. Právě těmto ženám je určen cyklus čtyř diskusních setkání „**Když končí mateřská dovolená**“. Setkání probíhají každý pátek dopoledne. Ženy se zde dozví jak pěstovat zdravé sebevědomí, jak komunikovat, jaké jsou prohršky vůči image, jak se orientovat na trhu práce a mnoho dalších důležitých informací. Nejde jen o informace, ale i o vzájemné sdílení se s ostatními. Absolventky celého cyklu setkání obdrží osvědčení. Těšíme se na setkání s Vámi u nás v klubovně Centra naděje a pomoci na Hybešově 40, Brno.

Blíže informace je možné získat na www.cenap.cz, případně tel. 543 254 891, 543 331 471. Přihlášky jsou k dispozici na webových stránkách CENAP, je možné je také vyzvednout osobně nebo je na požádání pošleme poštou.

ZLATÁ SOBOTA U STARÉ MATKY BOŽÍ V ŽAROŠICÍCH - 10. září 2005

3. září - první mariánská sobota - malá pouť: 13.00 žehnání pramene ve Zdravé Vodě ● 17.00 růženec ● 17.30 poklona ● 18.00 mše svatá (P. Josef Hudec OCr. ze Znojma), průvod se sochami, svátostné požehnání a rozloučení s poutníky.

8. září - Svátek Narození Panny Marie: 17.30 pobožnost u kaple na Silničné a průvod do Žarošic ● 19.00 mše svatá ve farním kostele v Žarošicích.

10. září - Zlatá sobota: 7.00 mše svatá ● 11.00 mše svatá ve slovenštině ● 13.00 žehnání pramene ve Zdravé Vodě a průvod do Žarošic ● 14.30 modlitba růžence ● 15.00 křížová cesta ● 16.00 mše svatá ● 17.15 poklona ● 18.00 hlavní mše svatá (biskup Andrej Imrich ze Spiše), průvod se sochami a svátostné požehnání, po skončení v kostele mše svatá ve slovenštině ● 21.00 na prostranství setkání mládeže ● 22.30 v kostele žarošské zpěvy a modlitby ● 24.00 půlnoční mše svatá - kostel otevřen přes celou noc.

11. září: 6.00 ranní chvály ● 7.00 - 8.30 - 10.00 - 11.00 mše svaté ● 14.30 litanie, Te Deum a svátostné požehnání.

13. září - Mariánská pouť: 18.30 růženec ● 19.00 mše svatá (Mons. Josef Socha z Hradce Králové), světelný průvod a zasvěcení Panně Marii. Přijďte ve svých krojích s mariánskými sochami!

Liturgická čtení

Neděle 21. 8. - 21. neděle v mezidobí

1. čt.: Iz 22,19-23

Ž 138(137),1-2a.2bc+3.6+8bc

Odp.: 8bc (*Hospodine, tvá dobrota trvá navěky, dílo svých rukou neopouští!*)

2. čt.: Řim 11,33-36

Ev.: Mt 16,13-20

Pondělí 22. 8. - památka Panny Marie Královny

1. čt.: 1 Sol 1,1-5.8b-10

Ž 149,1-2.3-4.5-6a+9b

Odp.: 4a (*Hospodin miluje svůj národ. Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Mt 23,13-22

Úterý 23. 8. - nez. pam. sv. Růženy z Limy

1. čt.: 1 Sol 2,1-8

Ž 139(138),1-3.4-6

Odp.: 1a (*Hospodine, ty mě zkoumáš a znáš.*)

Ev.: Mt 23,23-26

Středa 24. 8. - svátek sv. Bartoloměje

1. čt.: Zj 21,9b-14

Ž 145(144),10-11.12-13ab.17-18

Odp.: srv.12 (*At tvoji zbožní, Hospodine, vypravují o slávě tvé vznešené říše.*)

Ev.: Jan 1,45-51

Čtvrtek 25. 8. - nez. pam. sv. Benedikta, Jana, Matouše, Izáka a Kristína nebo sv. Ludvíka nebo sv. Josefa Kalasanského

1. čt.: 1 Sol 3,7-13

Ž 90(89),3-4.12-13.14+17ab

Odp.: srov. 14 (*Nasyť nás, Pane, svou slitovností, abychom se radovali.*)

Ev.: Mt 24,42-51

Pátek 26. 8. - ferie

1. čt.: 1 Sol 4,1-8

Ž 97(96),1+2b.5-6.10.11-12

Odp.: 12a (*Radujte se, spravedliví, v Hospodinu!*)

Ev.: Mt 25,1-13

Sobota 27. 8. - památka sv. Moniky

1. čt.: 1 Sol 4,9-11

Ž 98(97),1.7-8.9

Odp.: srov. 9 (*Hospodin přišel soudit národy podle práva.*)

Ev.: Mt 25,14-30

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE 21. 8.	PO 22. 8.	ÚT 23. 8.	ST 24. 8.	ČT 25. 8.	PÁ 26. 8.	SO 27. 8.
Antifona	812	1478	841	1673	873	889	1768
Žalm	783	786	783	786	783	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	812	1479	842	1481	873	889	1769
Antifony	813	828	843	1674	874	890	906
Žalmy	813	828	843	813	874	890	906
Kr. čtení a zpěv	816	1654	847	1674	877	893	1770
Antifona k Zach. kantiku	712	1479	847	1675	1482	894	1485
Prosby	817	1655	847	1675	878	894	1771
Záv. modlitba	712	1479	1480	1482	1483	894	1485
Modlitba během dne:							
Hymnus	817	832	848	792	879	895	910
Antifony	818	833	848	863	879	895	910
Žalmy	818	833	849	863	879	895	911
Krátké čtení	820	835	851	1676	882	898	913
Záv. modlitba	712	835	851	1482	882	898	913
Nešpory:							
Hymnus	807	821	1660	852	1677	883	915
Antifony	808	822	838	853	1678	884	916
Žalmy	808	823	838	853	1678	884	916
Kr. čtení a zpěv	810	825	1663	856	1680	887	918
Ant. ke kant. P. M.	711	712	1479	856	1681	1483	904
Prosby	811	826	1664	856	1681	888	918
Záv. modlitba	712	712	1479	1480	1482	1483	904
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1238

KALENDÁŘE NA ROK 2006

KARMELETÁNSKÝ KALENDÁŘ

Tradiční kalendář se čtením pro poučení i zábavu s černobílými fotografiemi a ilustracemi.

*Karmelitánské nakladatelství,
brož., A5, 144 stran, 59 Kč*

KLÁŠTERY

Stolní týdenní kalendář s církevním a občanským kalendářem. Foto klášterů a texty k nim Petr Hlavatý.

Karmelitánské nakladatelství, 55 Kč

MALÁ POSELSTVÍ

Stolní týdenní kalendář s církevním a občanským kalendářem. Texty Marie Svatošové, foto Antonín Holub.

Karmelitánské nakladatelství, 55 Kč

KALENDÁŘ S TEXTY M. ORKA VÁCHY

Stolní týdenní kalendář s církevním a občanským kalendářem. Obsahuje krátké mediativní texty M. Orka Váchy.

Cesta, 54 Kč

KALENDÁŘ 2006

Stolní týdenní kalendář s církevním a občanským kalendářem. Fotografie Václav Novák.

Vyšehrad, 59 Kč

KATOLICKÝ KALENDÁŘ

Nástěnný měsíční kalendář s církevním a občanským kalendářem.

KON-PRESS & VIA, A5, 43 Kč

DIÁŘ S LITURGICKÝM KALENDÁŘEM

Diář obsahuje vedle církevního a světského kalendáře také přehled liturgických čtení na každý den, příslušné liturgické barvy a responsoria žalmů. Lze zakoupit ve dvou podobách – kapesní formát (týden na dvoustránce) a formát A5 (jeden den na stránce).

Paulinky, kapesní formát – brož., 146x80 mm, 75 Kč; formát A5 – kož. vaz., 198 Kč

DIÁŘ 2006

Měsíční diář s občanským a katolickým kalendářem – typ plánovací záznamník.

Cesta, 155x82 mm, 35 Kč

Objednávky knih – tel. 587 405 431, fax 585 222 803

Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803

Malice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese

www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
147/2002
P.P.

TZ

771 11 Olomouc 1
Dolní nám. 24
Malice cyrilometodějská s. r. o.

SVĚTLO – týdeník Malice cyrilometodějská v Olomouci. Vydává Malice cyrilometodějská v Olomouci. IČO 533866. Tiskne nakladatelství Malice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vitěk. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého a s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Malice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; http://www.maticecm.cz/svetlo; objednávky týdeníku a knih, inzerce: knihy@maticecm.cz). Registrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradníka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137/741 83 83; podávane novinyových zasielok (jako Litmanova, Medzugerje aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžadane nezveřejněné příspěvky nevracime.